

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΗΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκειρισμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμῆς 120. Ἐξά-
μηνη δραχ. 65. Τρίμηνη δραχ. 35.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50.
Ἀμερικῆς δολλάρια 3.—Ἀγγλίας καὶ ὧν ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Αρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου ἄλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδέποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 47ος

Ἀθῆναι, 3 Αὐγούστου 1940

Ἔτος 62ον.—Ἀριθ. 36

Ἡ ΜΙΚΡΗ ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ F. H. BURNETT

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο—

Ὅσο γιὰ τὸ θεῖο μου, μόλις μὲ ἀντικρύσῃ, ἀμέσως θὰ ψηλώσῃ τὰ μάτια του ἐπάνω μου καὶ θὰ μοῦ πῇ: «Ποῖδ' ἔτος ἔγινε ἡ πρώτη Σταυρο-φορία; ἢ, ποιδὲς ἦταν ὁ διάδοχος τοῦ Ἐρρίκου τοῦ ὀγδόου;»

Ἡ Σάρα γέλασε:

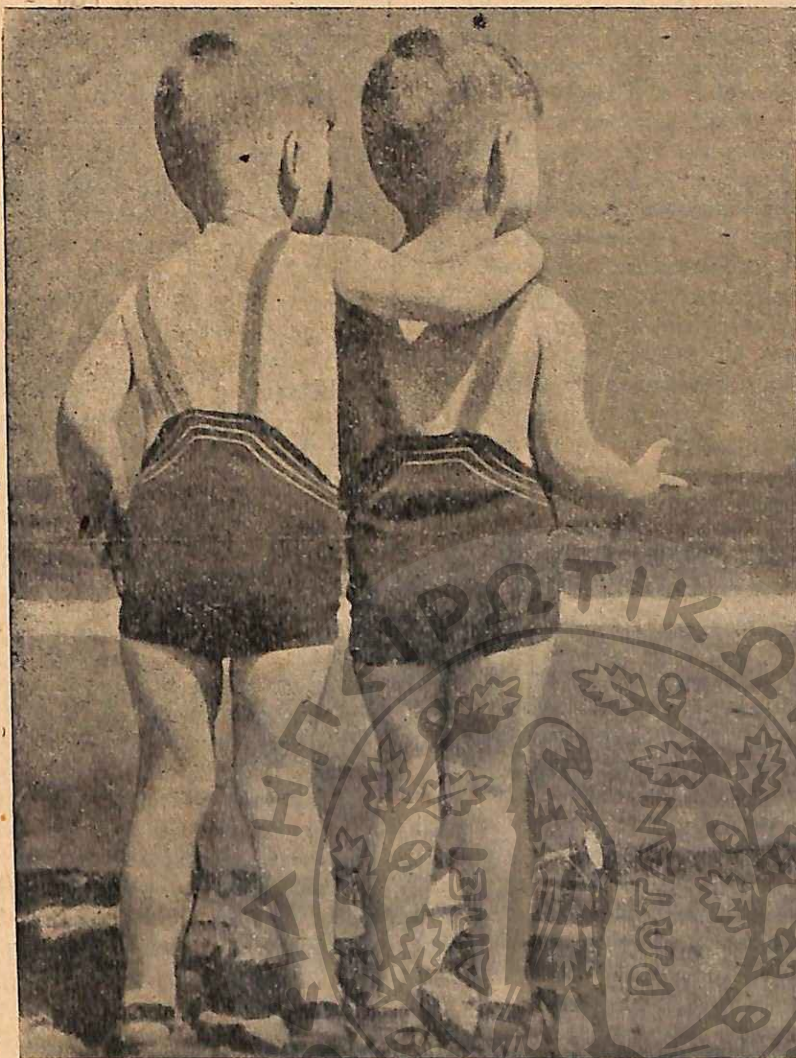
—Ἀμα ἔχῃς γιὰ δικό σου ἕναν ἄνθρωπο ποὺ δὲν τοῦ μιλάς ποτέ κι' οὔτε σοῦ μιλάει ποτέ, δὲν μπορεῖ νὰ σοῦ κάνῃ τέτοιες ἐρωτήσεις καὶ εἶμαι ἀπολύτως βέβαιη πὼς ὁ κύριος ἀπὸ τὴς Ἰνδίας, κι' ἂν ἀκόμη σὲ γνώ-ριζε σὰν παιδί του δὲν θὰ σοῦ ζη-τοῦσε ποτέ τέτοια πράγματα. Ἐγὼ τὸν ἀγαπῶ πολύ.

Ἡ Σάρα εἶχε συμπαθήσει τὴ Μεγάλη Οἰκογένεια, ἐπειδὴ τὴν ἔβλεπε τόσο εὐτυχισμένη. Τὸν κύριο ἀπὸ τὴς Ἰνδίας ἀπεναντίας τὸν εἶχε συμπαθήσει ἐπειδὴ φαινόταν τόσο θλιμ-μένος καὶ τόσο ἄρρωστος. Φαινόταν καθαρά πὼς εἶχε περάσει μιὰ πολὺ μεγάλη ἀρρώστεια καὶ πὼς δὲν εἶχε ἀκόμη γίνῃ ἐντελὼς καλὰ. Στὴν κουζίνα, ὅπου οἱ ὑπηρετίες κατῴρ-θωναν, ἄγνωστο μὲ τί τρόπο, νὰ τὰ μαθαίνουν ὅλα, δὲν μιλοῦσαν παρὰ γι' αὐτὸν μονάχα. Ἐλεγαν πὼς δὲν ἦταν Ἰνδὸς ἀλλὰ Ἀγγλος, εἶχε ὅμως ζήσει πολὺν καιρὸ στὴς Ἰνδίες. Τοῦ εἶχαν τύχει μεγάλες καταδρομὲς τῆς τύχης, τόσο ποὺ φοβήθηκε πὼς ἦταν ὀριστικὰ κατεστραμμένος καὶ ἀτιμα-σμένος κι' αὐτὸ τὸν εἶχε ταραξεί σὲ τέτοιο σημεῖο ὥστε ἔπεσε ἄρρωστος βαρεῖα ἀπὸ ἐγκεφαλικὸ πυρετὸ καὶ λίγο ἔλειψε νὰ πεθάνῃ. Καὶ ἀπὸ τότε δὲν μπόρεσε νὰ πάρῃ ἐπάνω του, μῆλο ποῦ ὁ τροχὸς τῆς Τύχης εἶχε γυρίσει πάλι εὐνοϊκὰ καὶ κέρδι-σε ξανά ὅλη τὴ χαμένη περιουσία του.

—Ὅλες αὐτὲς τὴς ἔννοιες καὶ τὴς σκοτοῦρες τὴς εἶχε ἀπὸ κάτι ἀδα-μαντωρυχεῖα, καθὼς φαίνεται, διη-

γόταν ἡ μαγείρισσα. Δὲν εἶναι καὶ τόσο σίγουρο πρᾶγμα αὐτὰ τὰ ἀδα-μαντωρυχεῖα, πρόσθετε, ρίχνοντας

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Ὡραία εἶναι ἡ θάλασσα σήμερα, καλὸ κολύμπι θὰ κάμουμε.

Ἀνεκρινώθη ἀπὸ τὸν Νηρέα

μιά λοξή ματιά προς το μέρος της Σάρας. Κάτι ξέρουμε κι' εμείς από δαυτά!

«Υπέφερε κι' αυτός σαν τον μπαμπά μου, σκεπτόταν ή Σάρα, άρρώστησε κι' αυτός σαν τον μπαμπά μου, αλλά αυτός δεν πέθανε, όπως πέθανε ο μπαμπάς μου». Όλα αυτά όμως δεν έκαναν παρά να μεγαλώσουν το ενδιαφέρον που αισθανόταν για το γείτονά τους. Όταν έβγαине έξω για ψώνια κατά το σούρουπο ήταν καταχαρούμενη, γιατί έκανε τη σκέψη πως ίσως να μην έχουν ακόμη κλείσει τα παραθυρόφυλλα και τότε θα μπορούσε να ρίξει μια ματιά και να ιδεί το φίλο της. Καμμιά φορά που τύχαινε να είναι ή πλατεία έρημη από κόσμο, στεκόταν μπρός στο σπίτι και εύχόταν σιωπηλά καληνύχτα. «Καληνύχτα, καληνύχτα. Περαστικά! Ο Θεός να σε φυλάει».

Όταν έφευγε ένοιωθε ή ίδια σαν μια ανακούφιση και μια παρηγοριά. Είχε τη βεβαιότητα πως οι ευχές της δεν μπορούσαν παρά να φθάσουν ως τον άρρωστο εκεί που βρισκόταν χωμένος μέσα στη βαθεία του πολυθρόνα κοντά στο τζάκι, με το κεφάλι του σχεδόν πάντοτε στηριγμένο στα χέρια του και τα μάτια του προσηλωμένα στη φωτιά. Η Σάρα διαισθανόταν πως ο άνθρωπος αυτός υπέφερε όχι μόνον εξ αιτίας των δεινών που πέρασε, αλλά και από κάποια άλλη λύπη τωρινή, που τον βασάνιζε νύχτα και μέρα.

«Αν δεν ήταν έτσι, σκεπτόταν, μια και ξαναδρόμω την περιουσία του και γλύτωσε από τη μεγάλη άρρώστεια που τον πήγε κοντά στον τάφο, δεν έπρεπε να φαίνεται τόσο πολύ απελπισμένος. Είμαι βέβαιη πως κάποια άλλη λύπη θα τον τρώει».

Αυτή την λύπη—αν υπήρχε, γιατί ή υπηρεσία της μίς Μιντοίν δεν ήξερε τίποτε σχετικά μ' ένα τέτοιο πράγμα—την λύπη λοιπόν αυτή ή Σάρα είχε την πεποίθηση, πως τη γνώριζε ο πατέρας της Μεγάλης Οικογένειας. Αυτός έρχόταν τακτικά κι' έβλεπε τον κύριο από τις 'Ινδίες», και καμμιά φορά έριόταν και ή γυναίκα του και τα παιδιά του αυτά όμως όχι και τόσο συχνά. Ο άρρωστος φαινόταν πως είχε ιδιαίτερη συμπάθεια στις δυο μεγαλύτερες, τη Μπέττυ και τη Νόρα. Έδειχνε πως αγαπούσε πολύ τα παιδιά και ξεχωριστά μάλιστα τα κορίτσια. Η Μπέττυ και ή Νόρα του ανταπέδιδαν την αγάπη του και με μεγάλη ανυπομονησία περίμεναν πάντα τα απογεύματα που θα τους έδιναν την άδεια να διασχίσουν την

πλατεία και να πάνε να κάνουν σαν καλοανατεθραμμένα κοριτσάκια μια έπισκεψη στον ηλικιωμένο φίλο τους. Η έπισκεψη αυτή ήταν πάντα πολύ σύντομη, όπως οι έπισκέψεις που κάνουν οι μεγάλοι, γιατί ο μεγάλος φίλος τους ήταν άρρωστος.

—Ο καυμένος, έλεγε ή Μπέττυ με συμπόνοια. Μας λέει πως τον διασκεδάζουμε. Κάνουμε δ.τι μπορούμε για να τον διασκεδάσουμε χωρίς φασαρίες.

Η Μπέττυ ήταν ή μεγαλύτερη απ' όλα τα παιδιά κι' αυτή διηύθυνε τις αδελφές και τους αδελφούς της. Αυτή ώριζε αν ήταν κατάλληλη ή ώρα για να ζητήσουν από τον κύριο από τις 'Ινδίες» να τους διηγηθώ καμμιά από τις συναρπαστικές ιστορίες του για τις χώρες της Ζούγκλας και των έλεφαντων' αυτή ένοιωθε τότε άρχισε ο άρρωστος να κουράζεται, και τότε έπαιρνε τ' αδέρφια της κι' έφευγαν όλα μαζί πατώντας στις μύτες των ποδιών και είδοποιούσαν τον Ράμ Ντάς πως έπρεπε να πάει κοντά στον κύριο του. Όλα τα παιδιά έλάτρευαν τον Ράμ Ντάς και ήταν μεγάλη ή λύπη τους που ο μελαψός φίλος τους δεν ήξερε ούτε μια λέξη έγγλέζικα κι' έτσι τους στερούσε τις θαυμαστές ιστορίες που δίχως άλλο θα γνώριζε. Στην πραγματικότητα ο «κύριος από τις 'Ινδίες» λεγόταν Κάρριφορντ και ή Μπέττυ του είχε διηγηθώ την παράδοξη συνάντησή τους με το «κοριτσάκι που δεν ήτανε ζητιάνος». Ο κ. Κάρριφορντ είχε δείξει μεγάλο ενδιαφέρον γι' αυτή την ιστορία και το ενδιαφέρον του είχε γίνει ακόμη μεγαλύτερο όταν έμαθε από τον Ράμ Ντάς τη φυγή της αγαπημένης του μαϊμούς και την έπισκεψη του 'Ινδού στη σοφίτα της μικρής. Ο Ράμ Ντάς του είχε περιγράψει με τα πιό ζοφερά χρώματα την άθλια όψη της σοφίτας, τους ξεφτισμένους της τοίχους, τη σπασμένη πολυθρόνα και το έλκευτο κρεβάτι.

—Καρμίκιαελ, έλεγε ο κ. Κάρριφορντ στον μπαμπά της Μεγάλης Οικογένειας, άναρωτιέμαι πόσες παρόμοιες σοφίτες θα βόσκονται στα σπείτια της πλατείας αυτής και πόσα δυστυχισμένα δουλάρια θα κοιμούνται επάνω σε παρόμοια σανιδένια κρεβάτια, ενώ εγώ στριφογυρίζω δίχως να βρω ανάπαυση μέσα στα πουπουλένια μαξιλάρια μου, πνιγμένος από το βάρος της περιουσίας αυτής, που κατά το μεγαλύτερο μέρος της δεν είναι δική μου.

—Αγαπητέ μου φίλε, του άπαντούσε πρόσχαρα ο κ. Καρμίκιαελ,

όσο γρηγορώτερα πάψης να βασανίζης το μυαλό σου μ' αυτές τις θλιβερές σκέψεις, τόσο γρηγορώτερα θα γίνης καλά. Κι' όλους τους ηθασαυρούς των 'Ινδιών αν είχες στα χέρια σου, πάλι δεν θα μπορούσες ν' ανακουφίσης όλους τους δυστυχισμένους αυτού του κόσμου. Και αν ακόμη παραδεχθώμε πως θα κατώρθωνες να επίπλωνες όλες τις σοφίτες της πολιτείας, και πάλι δεν θα ήταν παρά σταγών εν τω ωκεανώ.

Ο κ. Κάρριφορντ με το βλέμμα προσηλωμένο στη ζωηρή φωτιά που έκαιγε στο τζάκι, έτριβε νευρικά τα χέρια του.

—Νομίζεις, είπε, νομίζεις, πως είναι δυνατόν το άλλο παιδί, εκείνο είναι στο μυαλό μου νύχτα και ημέρα, μπορεί να είναι καταδικασμένο σε μια ζωή θμοια με της υπηρετριούλας του διπλανού σπιτιού;

Ο κ. Καρμίκιαελ τον κοίταξε με οίκτο. Ήξερε πως τίποτε δεν ήταν πιό ολέθριο για την υγεία και το ηθικό του φίλου του από το να κάνει μια τέτοια υπόθεση.

—Αν ή μικρή μαθήτρια της κυρίας Πασκάλ είναι το παιδί που γυρεύουμε, είπε με ήρεμία, τότε φαίνεται πως βρίσκεται σε πολύ καλά χέρια' υιοθέτησαν το κοριτσάκι έπειδή ήταν ή αγαπημένη φίλη της κόρης τους που έχασαν. Δεν έχουν άλλα παιδιά και ή κυρία Πασκάλ μου είπε πως ήταν Σουηδοί πλουσιώτατοι.

—Και ή άθλια δεν ήξερε καν ούτε σε ποιό μέρος της Σουηδίας την είχαν πάει! φώναξε ο κ. Κάρριφορντ.

Ο κ. Καρμίκιαελ ύψωσε ελαφρά τους ώμους.

(Ακολουθεί) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ

Στην πλαγιά σιμά στο δρόμο
Μιά παιδούλα είναι σκυμένη,
Τά χαμοηλάκια κόβει
Κι' ή ποδίτσα της μαθαίνει.

Κεϊ-κοντά της και μια γίδα,
Στο γρασίδι ξεπλωμένη,
Τά μικρά της γλείφει τώρα
Με στοργή και τά βυβαίνει.

Στην κορφή, το έρμιοκλήσι
Τον έσπερινό σημαίνει.
Και καπνός, σά μια κορδέλλα
Από χαμηλά άνεβαίνει.

Σήκω πιά, καλή μικρούλα,
Σήκω και σταυροκοπήσου!
Κι' ο καπνός καθώς θυμάζει,
Στην Παρθένα προσευχέσου.

Κ. Π. ΛΕΥΚΑΔΙΤΗΣ

ΑΘΗΝΑ·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

4^Η ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

Αγαπητοί μου,

ΟΛΟΙ οι Έλληνες πανηγυρίζουν την εθνική αυτή ημέρα. Την πανηγυρίζω κι' εγώ, κι' έχω δύο λόγους παραπάνω από τους άλλους, ή να πω καλύτερα έχω κι' εγώ τους λόγους μου όπως ένας άλλος θάχρησε την ιστορία. Γιατί κι' ο άγρότης εύλογεί το νέο καθεστώς, κι' ο εργάτης κι' ο υπάλληλος κι' όλοι, Για όλους έλαβε σφα και στοργικά μέτρα, σ' όλους φάνηκε ευεργετικό. Εγώ είμαι άνθρωπος των γραμμάτων, πνευματικός εργάτης, κι' ακόμα ενδιαφέρομαι για τη νεολαία, για τα παιδιά, σαν παιδαγωγός από χρόνια, διορισμένος από τη Μητέρα των παιδιών, τη Διάπλασι.

Λοιπόν, το καθεστώς της 4ης Αυγούστου υποστήριξε πολύ τα Γράμματα, τη Λογοτεχνία, την Τέχνη, το Θέατρο και τους εργάτες τους. Έκαμε πράγματα που δεν τα είχαμε ιδεί άλλοτε, ούτε φανταζόμαστε πως μπορούσε να γίνουν στον τόπο μας. Γιατί νομίζαμε πως είναι πολύ φτωχός, ενώ το νέο καθεστώς έδειξε πως είναι αρκετά πλούσιος και μόνο ή θέληση έλειπε για να ενισχυθώ οικονομικώς και να προαχθώ κι' ή πνευματική ζωή. Επρόοικε το Βασιλικό Θέατρο με όλα τα μέσα για να ύψωθώ σε ίδρυμα αξιο του μεγάλου του προσορισμού. Ίδρυσε και Θέατρο Λυρικό, για το άσπεγο ως τώρα κι' ανοργάνωτο έλληνικό Μελόδραμα. Επιχορήγησε γενναία το Θέατρο της Μαρίκας Κοτοπούλη που είναι τώρα ήμικρατικό. Έχάρισε καλό θέατρο και στις έπαρχίες, με το Άρμα του Θεσπίδος, παράρτημα κι' αυτό του Βασιλικού, που γυρίζει από πόλη σε πόλη, σ' όλη την Ελλάδα, δίνοντας έκλεκτες κι' επιμελημένες παραστάσεις. Έκτισε θερινό θέατρο στη Θεσσαλονίκη, για να παίζω κι' εκεί κάθε καλοκαίρι ο θίασος του Βασιλικού, και κτίζει στην Αθήνα ένα πελώριο άμφιθέατρο για να παίζουνται άρχαία δράματα, ή και νεώτερα κλασσικά, ιστορικά και θεαματικά. Ίδρυσε τη Στέγη Γραμμάτων και Τεχνών, όπου στεγάσθηκαν οι λογοτέχνες κι' οι καλλιτέχνες. Ίδρυσε τα έτήσια βραβεία του Κράτους, από 30.000 το καθένα, για να δίνουνται στα καλύτερα λογοτεχνικά βιβλία ή θεατρικά έργα του χρόνου. Έκατομύρια για 8λ' αυτά, πολλά εκατομύρια. Ποσ βρέθηκαν; Να που τά βρήκε ή θέ-

ληση κι' ή αγάπη, που θα κάμη κι' άλλα πολλά. Γιατί ο άρχηγός της Κυβερνήσεως, ο κ. Ι. Μεταξάς, αγαπά άληθινά τα Γράμματα και τις Τέχνες Είναι ακόμα και δημοτικιστής, μιλεί στη δημοτική, όταν θέλη να τον έννοήση και να τον αίστανθώ το άκροατήριό του, και, πρώτος αυτός από τους Έλληνες κυβερνήτες, εκήρυξε την ιστορία των δύο γλωσσών, δημοτικής και καθαρεύουσας, κι' έτσι έλειψαν—πολύ σπουδαίο κι' αυτό—οι γλωσσικοί καυγάδες που άσχημίζαν την πνευματική μας ζωή, κι' οι άγριες εκείνες επιθέσεις των γλωσσασυμμετόρων έναντίον των δημοτικιστών, που τους έβριζαν άθεους, κομμουνιστές, προδότες, πληγωμένους από ξένες προπαγάνδες για να καταστρέψουν τη γλώσσα και το έθνος!

Και για τη νεολαία τί έκαμε το καθεστώς της 4ης Αυγούστου; Τό ξέρετε πολύ καλά: τη διοργάνωσε, τη συσσωμάτωσε, την ένωσε, τη

φρονημάτισε, την ένθουσίασε. Άλλοτε ήταν ο Προσκοπισμός, πολύ καλός βέβαια κι' αυτός, αλλά περιορισμένος, προαιρετικός. Δεν ήταν πρόσκοποι όλα τα παιδιά και τα κορίτσια, γιατί κανένας δεν τά υποχρέωνε. Σήμερα είναι ή Νεολαία. Κι' όλα τα παιδιά και τα κορίτσια, άνήκουν σ' αυτήν, σά φαλαγγίτες, φαλαγγίτισσες, σκαπανείς, σκαπανίτισσες. Πειθαρχούν σ' έναν άρχηγό και στην Πατρίδα. Παίρνουν μια εθνική άγωγή, διδάσκονται ειδικά, εξασκούνται και προετοιμάζονται για πολίτες και πολιτίσες με άληθινό πατριωτισμό. Είναι καθαυτό το μέλλον της χώρας ή Νεολαία. Και με τον θεσμό αυτό, που σε τέσσερα χρόνια έδραιώθηκε για πάντα, το μέλλον της χώρας προβλέπεται λαμπρό. Γιατί τά παιδιά τά κάνει ανθρώπους. Και πρό πάντων από ανθρώπους έχει άνάγκη ή χώρα μας, όπως και κάθε άλλη χώρα.

Σας άσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΚΙΤΣΟΣ Ο ΝΑΝΟΣ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΙΑ

14.

Έτσι λοιπόν ο Κίτσος, ο νάνος με την καμπούρισα, διορίστηκε Γελοτοποιός του βασιλιά Πάντζαρου του πρώτου.

Εκείνο τον καιρό, όλοι σχεδόν οι βασιλιάδες είχαν κοντά τους κι' έναν άστείο, όχι πάντα και νάνο, μά πάντα σχεδόν καμπούρη, για να τους κάνει να γελούν με τ'άστεία του. Πώς δεν το είχε συλλογισθώ αυτό πρωτύτερα ο βασιλιάς Πάντζαρος, παρά άφησε να τον κυριέψη ή μεγαγχολία; Και πως

δεν το είχαν συλλογισθεί οι παλατιανοί, που υπέφεραν τόσο από την παραξενιά και τους θυμούς του άγέλαστου βασιλιά;

Ευτυχώς το συλλογίσθηκε ο Κίτσος, που έκρινε πως είχε όλα τα προσόντα του Γελοποιού κι' ήταν βέβαιος, πως άμα... έδινε έξετάσεις, θα πετύχαινε και θάπαύο-

νε τη θέση. Κι' είδαμε τί επιτυχία είχε σ' αυτές τις εξετάσεις. Τώρα όλοι στο παλάτι είναι ευχαριστημένοι: ο βασιλιάς που γελάει αδιάκοπα, οι παλατιανοί που γελούν επίσης, και πρό πάντων ο Κίτσος, που φέρει μια παραδαλή κουδουνάτη στολή, τρώει και πίνει καλά, και δεν κάνει βήμα από το πλάι του βασιλιά. Μόνο ο δούκας Μημουάπου δεν είναι ευχαριστημένος. Αυτός το φυσά και δεν κουώνει εκείνο που έπαθε από τον Κίτσο, και τώρα είναι υποχρεωμένος να τον βλέπει καθημέρα και ν'άκούη τ'άστεία του που του φαίνονται σαχλά. Άλλά τί να κάμη! Να τά βάλω με το Γελοποιό, φοβάται το βασιλιά. Κι' υποφέρει βοάζοντας... από μέσα του.

Ποιός του φταίει; Άς μ'ην ήταν τόσο γελοίος ώστε να τον διαλέξη ο Κίτσος για τις εξετάσεις του.

(ΤΕΛΟΣ)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΤΟ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ ΣΟΥΡΑΥΛΙ

Μ' ένα περίφημο σουραύλι θάπαιζε σήμερα ο Φώτης. Μ' ένα σουραύλι από πυξάρι, δουλεμένο με το σουριό του, με τὰ ἴδια του τὰ χέρια.

Μέρες καὶ μέρες παιδεύτηκε γιὰ τὸ σουραύλι αὐτό. Καὶρὸ παιδεύτηκε, τὸ δούλευε ἀπ' τὸ πρωί, ἀπ' τὰ χαράματα καὶ τὰ καταμεσήμερα μετὸ τοῦ λιπύρι τοῦ δούλευε, ὡς τὴ νύχτα.

Τὸ καινούριο σουραύλι τοῦ Φώτη ἦταν εἰσιμό πιά, μετὰ τὰ πλουμίδια καὶ τὰ σχέδια του καὶ τὰ χρώματα ἐν τάξει. Ἐκείνη μάλιστα ἡ κατακόκκινη μαργαρίτα στὸ πλάι μετὰ κίτρινα φύλλα, φάνταζε πῶς καὶ τί.

Ναί. Τὸ σουραύλι ἦταν εἰσιμό. Κι' ὁ ἦχος φεύγει, νὰ φεύγει. Ἐλαφρὸς, ἀπαλὸς, ξεχύνεται ὁλόγυρα, τυλίγει τὰ πάντα, τὸ γέρο-Μοῦργο, τὰ πεῦκα, τὰ πρόβατα, σκεπάζει τὸν ἀέρα καὶ τοῦ τζιτζικὰ τὸ τραγούδι.

Τέτοιο εἶναι τὸ καινούργιο σουραύλι τοῦ Φώτη. Ἐτοῖο πετυχημένο.

Κι' ὁ ἦχος φεύγει γλυκός, ἡμερώνει τὰ πάντα, ἡσυχάζουν. Τὰ πρόβατα ξεπλώνονται σὲ σκιά τῶν πεύκων ποὺ μοιάζει σὰν πελώρια σκούρα δαντέλλα, πάνω στὴν ξερὴ γῆ. Ὁ Μοῦργος κουλουριάζεται πέρα στὴν ἀκρὴ, χώνει τὸ κεφάλι στὰ σκέλια.

Κι' ὁ ἦχος φεύγει.

Εἶναι ἕνας πρωτόκουστος, ἕνας μαγεμένος ἦχος. Τὸν παίρνει τ' ἀεράκι, αὐτὸ τὸ ζεστὸ ἀεράκι, ποὺ μόλις φυσᾷ. Ἀπὸ πευκάκι σὲ πευκάκι πηδᾷ ὁ ἦχος, φθάνει ὡς ἀπάνω στὴν κορυφὴ, ἐκεῖ στὸ γήλοφο. Ὑστερὰ σκορπᾷ πέρα δῶθε, κι' ὕστερὰ χύνεται, κατακυλᾷ στὴ λαγκαδιά, γλυστρά πάνω στὸ λιγοστὸ νεράκι, ποὺ μόλις-μόλις κυλᾷ, περνᾷ τίς λυγαριές, τίς καλαμιές, φθάνει στὸ πλατάνι, χώνεται στὰ φυλλώματα. Γίνεται ἕνα μετὰ τὸ θρόισμα τῶν φύλλων, μετὰ τὸ ἀπαλότατο φλοῖσισμα τοῦ νεροῦ, μετὰ τὸ φύσημα τοῦ ἀέρα.

Ὁ Φώτης θάθελε ὁ ἦχος νὰ φύγει ἀκόμα, νὰ φθάσῃ ἀκόμα πρὸς πέρα κι' ἀκόμα νὰ κυλήσῃ. Καὶ θὰ κυλήσῃ ὁ ἦχος, τὸ ξέρε ὁ Φώτης, θὰ φθάσῃ πέρα-πέρα μακριά. Θὰ προσπεράσῃ τὴ στάνη καὶ θὰ φθάσῃ στὸ χωριό, ἀφοῦ εἶναι ἕνας τέτοιος πρωτόκουστος, ἕνας μαγεμένος ἦχος; Ὁ περάσῃ τὸ σοκκάκι τὸ φαρδὺ καὶ τὴν ἀκακία καὶ τὴν βρύση καὶ ὕστερὰ πιά, εὖκολο εἶναι...

Ὁ ἦχος φθάνει στὸ σπίτι τοῦ Φώτη, γιὰ εἶναι ἕνας ἦχος δυνα-

τός, πρωτόκουστος, ἀπὸ καινούργιο σουραύλι.

Ἡ ξύπορτα δλάνοιχτη. Στὸ κατῶφλι τῆς ἡ κυρούλα. Ἐπλεκε. Μὰ οἱ θελόνες τῆς γλύστρησαν ἀπὸ τὰ χέρια, τὸ κεφάλι ἔγειρε στὸν ὦμο, τὰ μάτια κλείσανε. Κοιμάται τώρα. Ἡ μητέρα ὅμως, ποὺ κάτι πολεμᾷ στὴν κουζίνα, τὸν ἀκούει τὸν ἦχο.

— Ἀ! Εἶναι ὁ Φώτης, λέει. Εἶναι τὸ σουραύλι τοῦ Φώτη. Τὸ καινούργιο σουραύλι. Τὸ τέλειωσε φαίνεται καὶ παίζει τώρα.

Ἀφήνει τὴ δουλειά τῆς ἡ μητέρα, ἀφουγκράζεται κι' εἶναι κατευχαριστημένη.

Ἡ Χρύσα στὴν αὐλὴ ἔπαζε μετὰ τὸ κατσικάκι. Οὐ, ἔχει μεγαλώσει τώρα τὸ κατσικάκι, μὰ ὡς τόσο παίζει ἀκόμα. Ὅχι ὅμως μετὰ τὴ μαννούλα του. Ἡ μαννούλα, ἡ Κανέλλα, εἶναι ἄρρωστη καὶ κανεὶς δὲν ξέρει τί νὰ ἔχῃ. Εἶναι ὅλο πλαγιασμένη, δὲ σηκώνει τὸ κεφάλι καὶ δὲ θέλει νὰ φάῃ. Ἦταν ἡ πιὸ ὁμορφὴ, ἡ πιὸ ζωηρὴ κασιόκα τοῦ χωριοῦ. Καὶ μὲν Κανέλλα! Ἀσπρὴ, μετὰ κανελιὰ στίγματα, τὸ ἕνα τῆς σκουλαρίκι κάτασπρο καὶ τὸ ἄλλο καφετί. Ὅμως τὸ κατσικάκι εἶναι κατάρμαρο. Ἡ Χρύσα τῶχει βγάλει Μουντζουράκι. Ὅλο παίζει, τρελλαίνεται μαζί του, γι' αὐτὸ καὶ δὲν ἄκουσε τὴ φλογέρα τοῦ Φώτη.

Καὶ ὅμως τὴν ἄκουσε. Νά, τὴν ἀκούει. Ἀγκαλιάζει τὸ Μουντζουράκι, τὸ ἀναγκάζει, νὰ ἡσυχάζῃ καὶ στηλώνει τ' αὐτὴ τῆς. Εἶναι σουραύλι αὐτό. Εἶναι τὸ σουραύλι τοῦ Φώτη, τοῦ ἀδερμούλη. Τὸ καινούργιο σουραύλι. Τί ὠραία, τί γλυκὰ ποὺ παίζει.

Ὁ ἦχος δὲ σταματᾷ καθόλου. Γυρίζει σ' ὅλο τὸ σπίτι καὶ ξανάρχεται στὴν ξύθουρα. Τρυπώνει στὸ αὐτὴ τῆς κυρούλας, τὸ γαργαλᾷ. Ἀνοίγει τὰ μάτια τῆς ἡ κυρούλα ἡ γριά.

Τ' εἶν' αὐτό; Μὴ κανένα ζουζούνι;

Τρίβει καλὰ-καλὰ τ' ἀπὲρ τῆς.

Καὶ πάλι ὠώπ!... χώνεται ὁ ἦχος, γργργργ... τὴ γαργαλᾷ.

— Γιαγιά, τ' ἀκούς τὸ σουραύλι;

Ἀ, ναί, εἶναι τὸ σουραύλι τοῦ Φώτη, τὸ καινούργιο σουραύλι.

Ἡ γιαγιά τ' ἀκούει καθαρά, πολὺ καθαρά.

Ἡ θεὰ Στάμω ἡ γειτόνισσα, ποὺ ἦρθε νὰ βγάλῃ νερό ἀπὸ τὸ πηγάδι, σταματᾷ μετὰ τὸ χέρι στὸ μάγγανο.

— Καλέ, τί φωνή, τί σκοπὸς, τί σουραύλι εἶν' αὐτό; Ρωτᾷ καὶ θαυμάζει.

— Εἶναι τοῦ Φώτη, τοῦ Φώτη μας, λέει ἡ μαννούλα μετὰ καμάρι.

Ἡ θεὰ Στάμω φωνάζει τὸ γυῖο τῆς τὸ Σταῦρο, ν' ἀκούσῃ κι' αὐτὸς. — Ἀκού τί φωνή! Ἀκού τί σουραύλι ἔφτιαξε ὁ Φώτης, λέει. Ἀκού νὰ μάθῃς.

Ἡ Ψαρούλα ἡ γάτα εἶχε σκαρφαλώσει ψηλὰ στὸν τοῖχο. Τὴ σκίαζε τὸ αἰγόκλημα. Ἦταν ὁροσιὰ ἐκεῖ. Μὲ μιᾶς ὅμως σηκώθηκε, πήδησε, ἔτρεξε, λούφαξε στὴν ποδιά τῆς κυρούλας.

— Ἦρθε ν' ἀκούσῃ κι' αὐτὴ, λέει σιγανὰ ἡ γιαγιά κι' ὅλοι κοιτάζουν μ' ἀγάπη τὴν Ψαρούλα.

Ἀμὲ τὸ Μουντζουράκι ποὺ στέκει ἐστὶς φρόνιμα καὶ ἡ Κανέλλα ποὺ κρατᾷ τ' αὐτιά τῆς τεντωμένα; Τάχα δὲν εἶναι γιὰ τὸ ἀκούει τὸ σουραύλι τοῦ Φώτη; Κι' ὅλοι γελοῦν μετὰ τὸ ἄλογο, τὸν Ντορή. Ἐκεῖ, στὴ γωνιά τῆς αὐλῆς, ἔτρωγε στὸ παχνί του. Μὰ σταμάτησε τὸ γκρορρε, γκρορρε τῶν δοντιῶν του. Σταμάτησε νὰ κυτᾷ τὰ πόδια χάμω. Μοιάζει σὰν νὰ ξεχωρίζει τὸ σουραύλι τοῦ Φώτη. Τοῦ φίλου τοῦ τοῦ Φώτη.

Κι' ἡ ὥρα περνᾷ. Ἀχ καὶ ν' ἀργόταν ὁ πατέρας ν' ἀκούσῃ κι' αὐτὸς. Μὰ λείπει στὴ χώρα. Μέρες τώρα λείπει.

Κι' ἡ ὥρα περνᾷ, ὅλοι στέκονται ἀκόμα στὴν ἴδια θέση. Μαζεμένοι κάτω ἀπὸ τὴν κληματαριά τῆς αὐλῆς, — τί ὁροσιὰ — ἀνάμεσα στίς γλάστρες, στίς μαντζουράνες, τὰ γαρύφαλλα καὶ τὰ βασιλικά, ἀκούει τὸν ὠριτὸ ἦχο, ποὺ ἔρχεται ἀπὸ μακριά, ἀπὸ τὸ βουνάκι, ἀπὸ τὴν πλαγιά του.

Καὶ ξαφνικά:

— ὦρα καλὴ σας, ἀκούγεται μιὰ δυνατὴ φωνή.

Ὁ πατέρας! Ἦρθε!

Μπήκε στὴν αὐλὴ, γκράκ, γκροὺκ τὰ καρφιὰ τῶν τσαρουχιῶν του πάνω στὸ λιθόστρωτο.

— Πῶς τὰ περάσατε; Ὅλοι καλά; Πάντα καλά; λέει μετὰ δυνατὴ φωνή καὶ τὸ ταγάρι ποὺ κρατᾷ χειρίζεται, εἶναι γεμάτο ποῖος ξέρε τί καὶ τί.

Ὁ πατέρας ἀκούει ἀμέσως τὸ σουραύλι. Ἀμέσως. Πρὶν ἀκόμα προφθάσῃ κανεὶς νὰ τοῦ μιλήσῃ, νὰ τὸν καλωσορίσῃ. Ἀκουμπισμένος στὴ μοῦρια, προσέχει.

— Μπράβο! φωνάζει. Μπράβο, Φώτη, μπράβο, τὸ πέτυχες τὸ σουραύλι.

Καὶ τότε πιά ὅλοι μιλοῦν, καλωσορίζουν τὸν πατέρα, ἡ μητέρα τοῦ παίρνει τὸ ταγάρι ἀπὸ τὸ χέρι, ἡ Χρύσα τρέχει μέσα, ἔξω, σιάνει τὸ τραπέζι, ἡ γιαγιά φέρνει τὴν κατσαρόλα μετὰ τὸ φαγητό, ὁ Σταῦρος

πάει νὰ τραβήξῃ κρασί ἀπὸ τὸ βαρέλι κι' ἡ θεὰ Στάμω ἀνέβάζει ὁροσέρ νερὰκι ἀπὸ τὸ πηγάδι. Ὁ πατέρας λέει στὸ μεταξύ ὅλα τὰ νέα κι' ἡ ὥρα περνᾷ, ὁ ἥλιος πέφτει.

Ἡ Ψαρούλα ἡ γάτα εἶχε σκαρφαλώσει ψηλὰ στὸν τοῖχο. Τὴ σκίαζε τὸ αἰγόκλημα. Ἦταν ὁροσιὰ ἐκεῖ. Μὲ μιᾶς ὅμως σηκώθηκε, πήδησε, ἔτρεξε, λούφαξε στὴν ποδιά τῆς κυρούλας.

Παίρνει νὰ μουχρώ-

νῇ. Μιὰ σφήκα βῆζεν, βῆζεν πετὰ ὁλοένα ἐδῶ γύρω, βῆζεν, βῆζεν.

Ὁ Φώτης ἀφήνει τὸ σουραύλι, ἀνοίγει τὰ μάτια. Οὔτε ἡ αὐλὴ, οὔτε τὰ λουλούδια τῆς. Καταμεσήμερο. Ζέστη. Καὶ κανεὶς ἀπὸ τοὺς δικούς του. Γύρω τὰ πεῦκα δὲν ρίχνουν πιά, παρὰ λιγοστὴ σκιά. Καὶ μπροστά του ἀπλώνεται ἀτέλειωτος ὁ κάμπος. Ζέστη. Τὰ πρόβατα κειμούνται. Ὁ Μοῦργος, μετὰ τὴ γλῶσσα ἔξω, ἀνασάνει βαρειά. Τί ζέστη! Ἡ γῆ εἶναι ξερὴ.

Ὁ Φώτης ξαναφέρνει στὰ χεῖλη τὸ καινούργιο σουραύλι.

Κι' ὁ ἦχος φεύγει πάλι, ἀπαλά, γλυκὰ, σὰν μαζεμένος φεύγει, μετὰ τὸ ἀεράκι ἀνακατεύεται, αὐτὸ τὸ ζεστὸ ἀεράκι, ποὺ μόλις-μόλις φυσᾷ, καὶ μετὰ τζιτζικὰ τὸ τραγούδι.

ΙΡΣΙΜ

ΤΟΥ ΤΙΓΡΗ ΤΑ ΚΑΜΩΜΑΤΑ

Ἐνας Θεὸς ξέρε πόσο κόπιασε ἡ Φροσούλα νὰ πείσῃ τὸ μπαμπά, νὰ πείσῃ τὴ μαμμά, τὴ θεὰ Κατίνα, τὴ γιαγιά νὰ τὸ πάρουν «Μὰ θὰ μᾶς σκί-ζῃ, θὰ μᾶς λερώνη, θὰ μᾶς κἀνῃ ἄνω κάτω, θὰ... θὰ...». Μὰ ἡ Φροσούλα ἔκλαψε παρακάλεσε, ὑποσχέθηκε. Αὐτὴ θὰ τὸ πρόσεχε, θὰ τὸ φρόντιζε, θὰ τὸ τάιζε. Καὶ τέλος πάντων πήρε τὴν ἄδεια νὰ τὸ φέρῃ σπίτι. «Δοκιμαστικῶς ὅμως...».

Μὰ ἔλατε λοιπὸν στὴ θέση τῆς. Ἀδέλφια δὲν εἶχε, ξαδέλφια οὔτε. Τίς

φίλες τῆς δὲν τίς ἔδλεπε τακτικά. Μποροῦσε τοῦλάχιστον νάχῃ ἕνα γατάκι παρέα. Κι' ἄμα ἄκουσε πῶς ἡ Ντουντοῦ τῆς κυρὰ-Λένης γέννησε, δὲν μποροῦσε νὰ ὀρῇ ἡσυχία. Μὰ νὰ

ποὺ τῆς τόφερε μιὰ μέρα σ' ἕνα καλαθάκι. Τί χαριτωμένο ποῦτανε! Ἀς τὸ λέγανε οἱ ἄλλοι ψωρόγατο. Ἀκούς προσβολή! Ἡ Φροσούλα ποτέ τῆς, μὰ ποτέ τῆς, δὲν εἶχε δῆ τέ-

τοιο ὠραῖο ζῴακι. Μὲ τέτοιες σκερτοζικές σκούρες ραβδώσεις σὲ γκριζοκάστανο φόντο. Μὲ πιστωτικὴ κοιλίτσα καὶ μεγάλα πράσινα μάτια. Τί γράκι σωστό. Δὲν δυσκολεύτηκε νὰ τοῦ βρῇ τὸνομα.

Ἀπὸ τὴν πρώτη μέρα ὁ Τίγρης κατάλαβε ποῖον εἶχε φίλο καὶ προστάτη στὸ σπίτι. Ὅλο ἀνάμεσα στὰ πόδια τῆς Φροσούλας βρισκότανε. Καὶ παίζανε, τρέχανε, πηδοῦσαν, τί δὲν κάνανε Ἡ Φροσούλα τὸν τύλιγε σὲ διάφορα κουρέλια καὶ τὸν ἔσερνε στὸ καρροτσάκι τῆς κούκλας τῆς. Ἐκεῖνος καμαρωτός, τὴν ἄφηνε νὰ τὸν κἀνῃ, τι θέλει, μετὰ κάθε ἐμπιστοσύνη.

Πέρασε κανένας μῆνας ἀρκετὰ ἡσυχᾷ. Ὁ Τίγρης μεγάλωνε καταπληκτικά. Τὰ πόδια του μακρύνανε δυσανάλογα. Ἡ Φροσούλα ξεκαρδίζονταν στὰ γέλια, ἄμα τὸν ἔδλεπε νὰ κἀνῃ τεράστιους πήδους καὶ νὰ πέφτῃ ξαφνικὰ πάνω στὰ πόδια τῆς Μαρίας. Μὰ δὲν ἦτανε μονάχα αὐτό. Ἐβρισκε ἀκόμα πολὺ ἐνδιαφέρον νὰ σκαρφαλώνῃ στὰ τραπέζια, στὸς μπουφέδες, στὸ τζάκι. Ἀμα τὸν διώχνανε ἀπὸ κεῖ, συνέχιζε τὴν ἐξάσκηση πάνω στὰ στοίρια. Τὰ ὠραία κι' εὐτυχῶς στερεώτατα στοίρια ποῦχε πλέξει ἡ Γιαγιά. Ἀμα εἰςρισκε συρτάρι ἡ ντουλάπι ἀνοικτὰ ἐνωίθε ἀκατανίκητῃ ἐπιθυμίᾳ νὰ χωθῇ μέσα. Μὲ μιὰ λέξη εἶχε γίνῃ ἀνυπόφορος. — Εἶναι κλέφτικοσὸ, συμπεράνε ἡ θεὰ Κατίνα.

Χμ! χμ! ἔκαμε ἡ μαμμά, ἄμα εἶναι ἔτσι... κι' ἔδειξε τὴν πόρτα.

(Ἀκολουθεῖ)

ΜΑΙΡΗ ΠΕΛΑΓΗ

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΚΟΣΜΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΑΣ

(ΙΔΕ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΣΤΗ ΣΕΛ. 322)

ΕΞΩΦΥΛΛΟ ΜΙΚΡΩΝ ΜΥΣΤΙΚΩΝ

Κίμ, Μεγάλη Τάξις, Α' Βραβεῖον

ΕΒΔΟΜΑΘΙΑΙΩΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΩΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

ΤΟΜΟΣ 46

1939

Ἐδῶ μπαίνει μιὰ εἰκόνα κάποιου ἀπὸ τὰ περιεχόμενα στὸν Τόμο μυθιστορήματα

ΕΞΩΦΥΛΛΟ ΤΟΜΟΥ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Πλοίαρχος Νέμος, Μεγάλη Τάξις, Β' Βραβεῖον

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΣΤΕΡΑΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ AL. BADIN

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Τέλος η νέα στάθηκε σ' ένα σοκάκι, έσπρωξε μια χαμηλή πόρτα, και μπήκε σε μια μικρή τετράγωνη αυλή που σε μια άκρη της φαινόταν ένα σπιτάκι χαμηλό και σκοτεινό.

Πίσω απ' τη νέα μπήκαν και τα τρία παιδιά.

Στην αρχή ο Γιάννης δεν μπορούσε να δει τίποτε απ' το σκοτάδι, αλλά λίγο-λίγο τα μάτια του συνείθισαν κ' έτσι μπόρεσε να διακρίνει, στην απέναντι γωνιά, πολλά πράγματα ριγμένα το ένα επάνω στ' άλλο, ασκιά γεμάτα και ασκιά άδεια, ξύλινα πιάτα και δοχεία πήλινα, κόκαλα, πορτοκαλόφλουδες, φλουδες από δοπρία, και πάνω σ' όλα αυτά, χιλιάδες μύγες που ακούονταν το βούισμά τους καθώς πετούσαν.

Η νέα ακούμπησε τον Φραγκίσκο σ' ένα παραθυράκι σκαμμένο μέσα στον τοίχο και που για μπερντέ είχε ένα κουρελιασμένο ύφασμα. Έστερα μπήκε στο διπλανό δωμάτιο κ' έφερε ψωμί και φρέσκους χουρμάδες και τους έδωσε στον Μιχαλάκη και τον Φραγκίσκο που άρχισαν να τους τρών με μεγάλη όρεξη.

Τρεις σκιές φαινόταν να κινούνται μέσ' στο χαμώγι εκείνο. Οι σκιές μιας γυναίκας ηλικιωμένης και δύο παιδιών. Το ένα, το αγόρι, φορούσε μόνο ένα μπουρνούζι κ' ένα πουκάμισο· το κοριτσάκι φορούσε ένα κίτρινο φόρεμα με μαύρες ρίγες.

Τα τρία παιδιά πήγαν τότε κοντά στους τρεις ξένους και τους κοίταξαν με περιέργεια, ενώ η ηλικιωμένη γυναίκα έμάλωνε την καλή νέα λέγοντάς της πικρά λόγια. Μέσα στα δακρύα της έλεγε ακούονταν συχνά οι λέξεις: Ουρίδα και Άλη Βέν Άμάρ.

Ο Γιάννης σκέφθηκε πως η κακιά εκείνη γριά θα έμάλωνε τη νέα, που βέβαια θα την έλεγαν Ουρίδα, γιατί έφερε τα ξένα παιδιά σπιτί τους και την εφοβόριζε πως θα θυμώσει ο νοικοκύρης, που το δίχως άλλο θα ήταν ο Άλης Βέν Άμάρ.

Αλλά και η τόσο γλυκεία Ουρίδα δεν έχανε τον καιρό της. Άπα τούσε στη γριά στόν ίδιο τόνο, έφώναζε πως κ' εκείνη κ' έτσι το σπιτί είχε αναστατωθή από της άγριες φωνές των δύο γυναικών. Ο Γιάννης και ο Μιχαλάκης μάλιστα είχαν αρχίσει ν' ανησυχούν γιατί δεν ήξεραν ποιά θα τέλειωνε το πράγμα.

Απ' τα πολλά, η γριά που θύ-

μωνε τόσο εύκολα, πήγε στο διπλανό δωμάτιο όπου σε λίγο πήγε και η Ουρίδα με τα δυο μικρά.

Όταν ο Γιάννης και ο Μιχαλάκης έμειναν μονάχοι, κάθισαν κοντά στο Φραγκίσκο που κοιμόταν και κοιμήθηκαν ήσυχα κι' αυτοί.

Έστερα από μερικές ώρες, σαν ο Γιάννης ξύπνησε, προσπαθούσε να θυμηθώ που ήταν και πως βρέθηκε στη σκοτεινή εκείνη τρώγλη.

Στην αρχή του φαινόταν πως κοιμώταν ακόμη και πως όνειρευόταν.

Πρέπει να πούμε πως στο μεταξύ είχε νυχτώσει και πως η τρώγλη εκείνη είχε πάρει άλλοκοτα θεριά, καθώς σε μια γωνιά της έφεγγε ένα λυχνάρι, που έτσιτσιριζε κ' εκάπνιζε

«Ο Άλης Βέν Άμάρ τους άρπαξε και τους έβγαλε έξω...»

και το φως του έτρεμε ολόενα.

Η γριά καθισμένη σε μια γωνιά γύριζε τον χειρόμυλο και άλεθε σιτάρι. Μια άλλη γυναίκα, μαύρη κι' αυτή, καθισμένη κοντά στη γριά και φορώντας κόκκινα και πράσινα κουρέλια, ετοίμαζε με τα χοντρά της χέρια το κουσκούς. Κάποτε - κάποτε αφήνοντας τη δουλειά της, φούσσε μ' όλη της τη δύναμη τα κάρβουνα που έκαιγαν κατά γής μέσ' τη μέση της κάμαρας.

Η Ουρίδα και τα δυο μικρά άραπάκια κοίταξαν βλην αυτή την έτοιμασία του φαγητού χωρίς να κάνουν τίποτε.

Τελευταία απ' όλα ο Γιάννης είδε στα σκοτεινά, ολίγα βήματα μακριά του, το πελώριο κορμί ενός Άραβα που καθόταν κατά γής πάνω σ' ένα ψαθί κι' εκάπνιζε χωρίς να μιλάει.

Σύννεφα καπνού έβγαιναν απ' το

στόμα του και τον έσκεπαζαν ολόκληρο.

Ο Γιάννης κατάλαβε πως η γριά και η Ουρίδα είχαν πάλι αγαπήσει. Ο μόνος κρότος που ακουόταν ήταν το τσιτσίρισμα του λυχναριού και το γύρισμα του χειρόμυλου.

Κανείς δεν φαινόταν να προσέχει τα τρία αδέρφια.

Γι' αυτό κι' ο Γιάννης μένοντας ακούνητος μπορούσε να παρατηρήσει την τόσο περίεργη εκείνη εικόνα.

Όταν το κουσκούς έγινε, η μαύρη πήρε το πήλινο δοχείο και το άδειασε σε μια μεγάλη στρογγυλή ξύλινη πιατέλλα, που την έβαλε μπρός στον Άλη Βέν Άμάρ. Ο άρχηγός της οικογενείας χωρίς να τον νοιάζει καθόλου για τους άλλους, άρχισε να παίρνει με τα δάχτυλά του το φαί από την πιατέλλα και να κάνει το κουσκούς βώλους τους οποίους έστερα έτρωγε με πολλή όρεξη. Έτσι πήγε το πράγμα ως που χόρτασε κ' έσπρωξε την πιατέλλα από μπροστά του. Από κει πήρε ένα μικρό ασκί γεμάτο νερό κι' αφού το κατέβασε ολόκληρο, άρχισε πάλι το κάπνισμά του χωρίς να βγάλει λέξη.

Όταν ο Άλης Βέν Άμάρ έκανε όλα αυτά, τότε μονάχα η χαριτωμένη Ουρίδα πήγε κοντά στην πιατέλλα κ' εκάθισε κατά γής. Το ίδιο έκανε και το κοριτσάκι με το κίτρινο φόρεμα και ο αδελφός του. Μόλις όμως η Ουρίδα άπλωσε το χέρι της στο φαγητό, ο Άλης Βέν Άμάρ σηκώθηκε άμέσως να ιδεί αν τα τρία παιδιά κοιμούνταν ακόμη. Όταν είδε το Γιάννη να έχει ανοιχτά τα μάτια του, τούκανε νόημα να ξυπνήσει και τ' αδέρφια του και να πάν να καθήσουν κι' αυτά να φάν κουσκούς.

Φυσικά τα παιδιά δεν περίμεναν δεύτερη πρόσκληση, γιατί τα έθιξε η πείνα. Έπειτα το κουσκούς δεν ήταν φαγητό άνοστο για να μην τους άρέσει. Είναι μικροί βώλοι από ζυμάρι και χοντρό άλευρί που το βράζουν σε ζουμί από κρέας. Ένα μόνο κακό έχει πως είναι λίγο βαρύ για το στομάχι. Γι' αυτό κι' ο Φραγκίσκος που, έπειδη πεινούσε, έφαγε βιαστικά, αίσθάνθηκε βάρος και στενοχώρια. Ο Γιάννης τον είδε πως έγινε κατακόκκινος και πως τον κοίταζε με αγωνία.

Ευτυχώς ότι τον είδε και η Ουρίδα, που όλη της την προσοχή την είχε δοσμένη στα παιδιά, κατάλαβε τί συμβαίνει και του έδωσε άμέσως ένα μικρό τενεκεδένιο δοχείο να πιει. (Ακολουθεί)

ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΝΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΓΙΑ ΓΕΛΙΑ ΚΑΙ ΓΙΑ ΚΛΑΜΜΑΤΑ

Η ΘΛΙΒΕΡΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΕΛΕΦΑΝΤΑ ΚΑΙ ΤΟΥ ΙΠΠΟΠΟΤΑΜΟΥ

Τώρα και πολλά· πολλά χρόνια ζούσαν στην Κεντρική Αφρική ο έλεφαντας Αμπινακού και ο ιπποπόταμος Γκεμπό. Τα δυο αυτά παχύ-δερμα, παρ' όλο τους το χόντρος είχαν μια πολύ τρυφερή και ευαίσθητη καρδιά και ήταν οι καλύτεροι φίλοι του κόσμου. Ζούσαν και οι δυο τους ήρεμοι κ' ευτυχισμένοι· ο ένας σ' ένα ξέφωτο του δάσους κι' ο άλλος σε μια άμμουδερή όχθη του ποταμού.

Κάθε μέρα που κατέβαινε ο Αμπινακού στο ποτάμι για να πιει νερό έθρισκε ευκαιρία να πη δυο κουβεντούλες με το φίλο του το Γκεμπό. Και ο ιπποπόταμος πάλι έβγαине τότε πότε από τη λάσπη όπου ήταν χωμένος ως το λαιμό για να δροσί-ζεται, κι' ανέβαινε με τα κοντόχοντρα ποδάρια του το μονοπάτι που οδηγούσε στο δάσος, για να πάει να πη μια καλημέρα στο φίλο του. Και κάθε φορά που ένας από τους δυο τους έκανε επιδρομή στις καλλιέργειες των ανθρώπων, θα φύλαγε πάντοτε τον καλύτερο μεξέ, είτε ένα τσαμπί μπανάνες, είτε μια άγκυαλιά ζαχαροκάλαμα, για να τα φέρει στο φίλο του.

Τέλος πάντων τίποτε δεν μπορούσε να χαλάσει τη φιλία τους, ώσπου μια μέρα, η Δογκοζό η χελώνα, — μια φοβερή κοτσομπόλα, το χειρότερο λαδίκο της γειτονιάς — πήγε και βρήκε τον έλεφαντα και, παίρνοντας ένα ύψος πολύ περίεργο, του ψιθύρισε στ' αυτί:

— «Ω, Αμπινακού, τί καλός, τί δυνατός, τί μεγάλος πού είσαι! Φυλάξου όμως, φυλάξου, γιατί θέλουν το κακό σου. Έμαθα πως ο Γκεμπό, ο ιπποπόταμος φανέρωσε σ' έναν κυνηγό το κρυφύγετό σου. Γι' αυτό σε συμβουλεύω, κοίταξε γρήγορα ν' αλλάξεις κατοικία για να σώσεις τη ζωή σου.

— Τί λές! φώναξε ο έλεφαντας σηκώνοντας ψηλά την προδοκίδα του από θυμό. Ο Γκεμπό με πρό-δωσε έμένα;

— Ναί, ναί, έκανε με θλιμμένη φωνή η χελώνα. Πρόσεχε όμως, μην αφήσεις το θυμό σου να σε παρασύρει σε καμιά άνοησία. Φυλάξου, κρύψου. Εγώ τώρα θα κατεβώ στο ποτάμι να ιδώ μήπως αυτός ο δόλιος φίλος σου σου στήσει καμιά άλλη παγίδα.

Και με τα λόγια αυτά η έλεεινή η χελώνα εκάλπασε με όλη της τη γρηγοράδα προς το μέρος του ποταμού και βρήκε το Γκεμπό που μόλις είχε ξυπνήσει από το μεσημεριάτικο του ύπνο.

— «Ω βασιλιά του ποταμού, φώναξε, ξέρεις πως κινδυνεύει η ζωή σου; Ο Αμπινακού παλάδωσε και έχε σκοπό να σε σκοτώσει μόλις βγής έξω από το νερό. Στέκεται και σε παραφυλάει. Σε εξορκίζω, μείνε στη μέση του ποταμού και μη βγαίνεις καθόλου έξω.

Τρεις μέρες και τρεις νύχτες ο έ-

Τρεις μέρες να τραβή από το ένα μέρος ένας έλεφαντας...

λέφαντας έμεινε ζαρωμένος πίσω από τον κορμό ενός πελώριου βασόαβ και ο ιπποπόταμος κολυμπούσε επάνω - κάτω στο ποτάμι, δίχως να τολμάει να κοιτάξει καν κατά τη στεριά. Και οι δυο τους φλέγονταν από το μίσος που ένοιωθαν ο ένας για τον άλλον κι' έτρεμαν με όλο τους το βάρος των 2.500 κιλών.

Ένα πρωί η χελώνα, που έπισκεπτόταν τακτικά πόε τον ένα πότε τον άλλον και γελοούσε κάτω από τα μουστάκια της όσο έβλεπε πόσο έπιαναν τα λόγια της, ένα πρωί λοιπόν η Δογκοζό φορτώθηκε μια κουλούρα χοντρό σκονί, κάτω από τη μασχάλη της και πήγε να βρη τον έλεφαντα.

— «Ελα μαζί μου σιγά σιγά στην άκροποταμιά, του λέει, κι' εκεί θ' ακούσης όλα όσα σου ψέλνει ο Γκεμπό.

Ο έλεφαντας την ακολούθησε και κρύφτηκε πίσω από ένα θάμνο. Τότε η χελώνα κατάφερε να περάσει από το λαιμό του τη θηλειά που βρισκόταν στην άκρη του σχοινού, κι' έστερα, παίρνοντας την άλλη

άκρη πήγε κολυμπώντας και την πέ-ρασε από το λαιμό του ιπποποτάμου που κοιμόταν άνοητος στη μέση του ποταμού κι' έστερα κρυφά-κρυφά έφυγε.

Ο έλεφαντας περίμενε ν' ακούσει τίποτε, περίμενε να δει τη χελώνα να γυρίσει πίσω, μα άδικα. Στο τέλος, βαρέθηκε και αποφάσισε να γυρίσει πίσω. Μα μόλις σηκώθηκε τράβηξε το σχοινί και μαζί μ' αυτό έβγαλε μονομιάς τον Γκεμπό έξω στην άκροποταμιά.

Ο ιπποπόταμος μόλις αντίκρυσε ξαφνικά μπροστά του τον παλιό του φίλο, τρομοκρατήθηκε και τραβήχτηκε με τόση βία προς τα πίσω, ώστε ο έλεφαντας αναγκάστηκε να στηριχθή με όλη του τη δύναμη στα τέσσερά του πόδια για να μην παρασυρθή στο ποτάμι. Βλέποντας όμως τη φοβερή όψη του Γκεμπό τρομοκρατήθηκε και αυτός και θέλησε να καταφύγει προς το δάσος και τράβηξε το σχοινί μ' όλη τη δύναμή του.

Αυτός ο άγώνας κράτησε τρεις μέρες και τρεις νύχτες και στο τέλος και ο έλεφαντας και ο ιπποπόταμος, ολότελα αποκαμωμένοι έπεσαν και οι δυο τους νεκροί.

Θέλετε τώρα να μάθετε και το επίμυθιο αυτής της ιστορίας; Το παλιό αφρικανικό βιβλίο όπου τη διά-βασα βάζει για επίμυθιο: «Μην πιστεύετε τόσο εύκολα ό,τι σας λένε».

Κι' από το άλλο ένας ιπποπόταμος!

«Όστόσο εγώ βγάξω ένα άλλο επί-μυθιο: πως στη χώρα των άραπά-δων τα σχοινιά είναι πολύ πιό γερά από τα δικά μας. Για φαντασθήτε! τρεις ολόκληρες ημέρες να τραβή από το ένα μέρος ένας έλεφαντας κι' από το άλλο ένας ιπποπόταμος και το σχοινί να μη σπάσει!

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΚΟΥΖΙΝΑ ΕΝΑΕΡΙΑ

Τὰ μεγάλα αεροπλάνα πού εκτελούν υπερπόντιες πτήσεις και πετούν από τή μιὰ ἡπειρο στήν ἄλλη πιδ εύκολα από 8, τι πηγαίνει κανείς από τὸν Πειραιᾶ στή Σύρο, δὲν ἔχουν μόνον πιλότους και μηχανικούς και καμαρότους, ἔχουν και ειδικὸ μάγειρο. Γιατί 8σα ἀξιοθαύμαστα κι' ἂν βλέπει κανείς από τὸ αεροπλάνο, κι' 8σο κι' ἂν ξεχνιέται από τίς ὁμορφιές τοῦ ταξιδιοῦ, ὅσο ὁ καθαρὸς ἀέρας ἀνοίγει τὴν ὄρεξη και τὸ στομάχι, πού δὲν ἔχει μάτια, θέλει φαΐ. Ἔτσι σὰ μεγάλα αὐτὰ αεροπλάνα ἔχουν ειδικὴ κουζίνα και ἐτοιμάζουν διάφορα φαγητὰ «τῆς ὥρας» ἢ ἄλλα κρύα πιότα. Τώρα τελευταία λοιπὸν σὲ «Γιάνκη Κλίππερ», τὸ ἱπτάμενο ὑπερωκεάνειο, πού εκτελεῖ τὴ συγκοινωνία Εὐρώπης-Ἀμερικῆς, κάποιοι ἐπιβάτες ἐξήγησε ἕνα αὐγὸ μελάτο. Ὁ μάγειρος τὸ ἐτοίμασε, τοῦ τὸ σερβίρησαν και ὁ ἄνθρωπος κάθησε νὰ τὸ φάῃ. Τὸ σπάζει: τὸ αὐγὸ ἦταν

δλότελα ἄβραστο. Καταντροπιασμένος ὁ μάγειρος ἐτοιμάζει ἄλλο, τὰ ἴδια και αὐτό. Καί σὲ λίγο ὁ ἀσυρματιστὴς τοῦ αεροπλάνου ἔκανε μετὸν τηλεγράφο μιὰ ἀπελπισμένη ἐκκλήση: «Πόσον ὥρα χρειάζεται για νὰ βράσῃ ἕνα αὐγὸ μελάτο σὲ ὕψος 2468 μέτρων;»

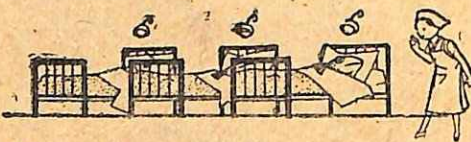
Ὅσοι ξέρετε Φυσικὴ θὰ καταλάβετε για ποῖο λόγο ἐγινε αὐτὸ τὸ τηλεγράφημα: Στὴν ἐπιφάνεια τῆς θάλασσας τὸ νερὸ βράζει στοὺς 100 βαθμούς, 8σο ψηλότερα 8μως ἀνεβαίνουμε, σὲ τόσο χαμηλότερη θερμοκρασία βράζει τὸ νερό. Π.χ. στὴν κορυφὴ τοῦ Ὀλύμπου βράζει σὲ 85 βαθμούς. Γι' αὐτὸ τὸ λόγο τὰ αὐγὰ τοῦ ἐπιβάτη μ' 8λο πού κοχλάκιζαν τόσην ὥρα, εἶχαν μείνει μέσα ἐντελῶς ὠμά. Ὡστόσο ἡ Ἀμερικὴ θέλησε νὰ βγάλῃ ἀσπροπρόσωπους τοὺς μάγει-

ροὺς τῆς—μ' 8λο πού οἱ περισσότεροι Ἀμερικανοὶ μάγειροι εἶναι ἀραπάδες. — Σὲ λίγα λεπτὰ λοιπὸν σὲ «Γιάνκη Κλίππερ» κατέφθανε ἡ ἐξῆς ἀπάντηση: «Χρόνος βρασμοῦ δι' ἕν αὐγὸ μελάτο εἰς ὕψος 2468 μ., 12 λεπτά».

Ἔτσι τὸ αὐγὸ ἐβράστηκε σύμφωνά με 8λους τοὺς κανόνες τῆς φυσικῆς και 8λοι ἐμειναν εὐχαριστημένοι.

ΕΝΑ ΜΟΝΑΔΙΚΟ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟ

Κι' ἀφοῦ βρισκόμαστε στὴν Ἀμερικὴ, 8ς μείνουμε ἐκεῖ, ἢ μάλλον

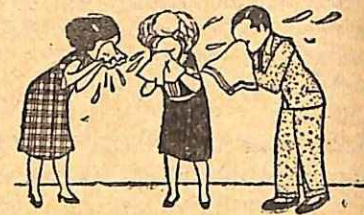

8ς κατεβούμε ἀπὸ τ' αεροπλάνο κι' 8ς πᾶμε σὲ Πίτσμπουργκ τῆς Πενσυλβανίας. Ἐκεῖ ὑπάρχει τὸ πιὸ περίεργο νοσοκομεῖο τοῦ κόσμου. Τὸ νοσοκομεῖο ἄραγε; θὰ ρωτήσετε. Μήπως νοσοκομεῖο για ζῶα; ὅχι. Μήπως νοσοκομεῖο για κοῦκλες; ὅχι, ὅχι. Νοσοκομεῖο για ψάρια! Μάλιστα, για ψάρια. Ὁχι βέβαια για μαρρίδες και για χάνους, ἀλλὰ για σπάνια ψάρια, για ψάρια ἐξωτικά πού τὰ τρέφουν μέσα σὲ γυάλινες καὶ σὲ εἰδικὰ ἐνυδρεῖα. Μόλις λοιπὸν ἴδωσιν κανένα ἀπὸ αὐτὰ τὰ ψάρια νὰ μὴ θέλῃ νὰ πᾶῃ, νὰ μὴν κολυμπᾷ ζωηρὰ 8πως πρίν, τὸ παραλαμβάνουν ἀμέσως και τὸ πηγαίνουν σ' αὐτὸ τὸ εἰδικὸ νοσοκομεῖο, 8που τὸ ὑποβάλουν σὲ εἰδικὴ θεραπεία, κι' ἂν τύχῃ ἀνάγκη τοῦ κάνουν κι' ἐγχείρηση!

ΝΑ ΚΛΑΙΤΕ ἢ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ;

Νὰ κλαῖτε! φωνάζει ἕνας ἄγγλος σοφὸς σὲ μιὰ μελέτη τοῦ πού δημοσίευσε τώρα τελευταία σὲ Λονδίνο. Στὴ μελέτη τοῦ αὐτὴν υποστηρίζει πὺς τὰ δάκρυα εἶναι ἐξαιρετικὰ ὑγιεινὰ και πὺς κάθε δάκρυ περιέχει μιὰ οὐσία ἀντιτοξικὴ πού μπορεί νὰ σκοτώσῃ πολλὰς χιλιάδες μικρόβια. Ἄν θέλει κανείς λοιπὸν νὰ εἶναι γερός πρέπει μιὰ φορὰ τὸ μῆνα, τοῦλάχιστον νὰ κλαίῃ μετὰ σωστά του. Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο, λέει ὁ Ἀγγλος

σοφός, φεύγουν μαζί μετὰ δάκρυα 8λες οἱ τοξίνες ἀπ' τὸν ὄργανισμό. Λοιπὸν μιὰ φορὰ τὸ μῆνα εἰσθε ἐλεύθεροι νὰ σπάζετε τὴν καλὴ φρου-

τιέρα τῆς μαμάς, νὰ τρώτε τὸ γλυκὸ πού ἦταν φυλαγμένο σὲ μπουφέ, ἢ νὰ παίρνετε τὰ χαρτιά ἀπὸ τὸ γραφεῖο τοῦ μπαμπᾶ και νὰ τὰ κάνετε κοκκοράκια. Κι' ἂν σᾶς ρωτήσουν κατόπιν οἱ γονεῖς σας, γιατί τὸ κάνατε, νὰ ἀπαντήσετε: «Γιὰ τὴν υγεία μου! Σήμερα εἶναι ἡ ἡμέρα πού πρέπει νὰ κλάψω πολλὴ και ἔπρεπε νὰ σᾶς δώσω μιὰ ἀφορμὴ νὰ με συλοφορτώσετε».

Ὡστόσο ἐγὼ ὑποστηρίζω περισσότερο τὴν ἄλλη ἀποψη, πὺς τὸ καλύτερο πρᾶγμα για τὴν υγεία εἶναι τὸ γέλιο. Ὅπως δὴποτε, ἂν θέλετε νὰ συνδυάσετε τίς δύο θεωρίες, δὲν ἔχετε παρὰ νὰ γελάσετε τόσο, ὥστε νὰ σᾶς ἔρθουν δάκρυα.

ΤΟ ΧΩΡΙΟ ΤΩΝ ΠΕΛΑΡΓΩΝ...

Εἶναι τὸ Ντρέγκμπο τῆς Βουλγαρίας, 8που ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς 3000 ἀνθρώπου ἔχουν ἐγκατασταθῇ σὲν μόνιμοι κάτοικοι και 200 πελαργοί.

Οἱ πελαργοὶ αὐτοὶ εἶχαν τόσο καλομάθη, ὥστε δὲν ἔφευγαν πιά οὔτε τὸ χειμῶνα, μὰ ζοῦσαν στοὺς σταύλους και σὲ ἀχούρια και τρέφονταν μετὰ ἔντερα και τὰ πλεμόνια πού τοὺς πετοῦσαν οἱ χασάπηδες.

Τώρα 8μως, μετὰ τὴν καθιέρωση τῆς ἀκρεοφαγίας και στὴ Βουλγαρία, οἱ πελαργοὶ τὰ βρῆκαν σκοῦρα. Τίς πρώτες ἡμέρες περίμεναν ἄδικα ν' ἀνοίξουν τὰ χασάπικα, ὕστερα 8μως τὸ πῆγαν ἀπόφαση και βγήκαν νὰ κυνηγήσουν βατράχια και ποτικούς.

Ὡστόσο κάθε Πέμπτη και κάθε Σάββατο τὸ ξέρουν και κάνουν οὐρὰ μαζί με τοὺς ἀνθρώπους σὰ κρεοπωλεῖα, περιμένοντας νὰ πάρουν κι' αὐτοὶ τὴ μερίδα τους.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΕΣΠΕΡΙΝΗ ΕΙΚΟΝΑ

Μάγνο, γλυκὸ τὸ δειλινὸ, καλοκαιριτικὴ ἐσπέρα, καὶ πέρα κατὰ τὸ βουνὸ ἡχολογεῖ βοσκὸ φλογέρα.

Τὰ πρόβατα βόσκουν χορτάρι, ὁ βλάχος σὲ δέντρῳ ἀκουμπᾷ πὶδ κάτω ἀνάφρ' ἕνα λυχνάρι, νά, τ' ἀλογάκι τοῦ ζευγαῖ.

Στὸ λόφο τὸ φεγγάρι σπάζει, δύο τρία παιδιὰ λογομαχοῦν, βραχνόφωνα ὁ γκιώνης κράζει κι' οἱ λαγκαδιὲς ἀντιλαλοῦν

Οἱ χωρικοὶ ἀποσταμένοι στέκουν σὲ δρόμο και μιλοῦν, ἕνας παλὰς ἀργοδιαβαίνει, σκύφτουν, τὸ χέρι τοῦ φιλοῦν

Κανείς τώρα δὲν ἀνασαινε βαθεῖα κοιμᾷτ' ἡ ἐργατιά και σὲ δνειρὸ τῆς περιμένει νὰ μπῇ σὲ ἔργο, στὴ δουλειά.

Διαβάτης [B]

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΗ ΧΑΡΑ

Τὴν περίμενα μέρα μετὰ τὴ μέρα τὴν τριανταφυλλοφόρῳτη κοπέλα. Πρόσμενα πότε θὰ δῶ τὸν ἀέρα νὰ δονιέται ἀπὸ τὸν παλμὸ πού θὰ τοῦδιναν φτεροῦγες χελιδονιών, περίμενα νὰ δῶ τὸ μαμουδάκι, πού κοιμήθηκε ὅλο τὸ χειμῶνα, νὰ ξυπνήσῃ και νὰ ζουζουνίσῃ χαρούμενα και τὸ λουλουδάκι νὰ ξεπεταχτῇ ἀπὸ τὴ γῆ, ὁμορφο και μωσχάτο, φέροντας μιὰ τριανταφυλλία κοπέλλα. Καὶ νάτη ποῦ ῥθε ἡ τριανταφυλλία κοπέλλα.

24 τοῦ Μάε τ η.

Μόλις χάραξε πού ξύπνησα και βγήκα στὴν ταράτσα. Τ' ἀεράκι μ' ἔλουσε μ' ἀλαφροὺς ἀνατριχίλες. Σ' εὐχαριστῶ, ἀεράκι, πού μ' ἔλουσε με μωρωμένα ῥίγη, φέροντας μαζί σου τὴ μακρινὴν ἀνάμνηση τοῦ μώσκου τῆς ἐξοχῆς και τὴν ἀλαργινὴ, μόλις ἀκουσμένη χαρὰ τῶν λουλουδισμένων δέντρων.

Ἡ αὐγὴ—μεγάλο δνειρο τριαντάφυλλο πού δνειρευτήκεν ὁ οὐρανός... Σ' εὐχαριστῶ, Θεέ μου, πού μοῦ χάρισε αὐτὴ τὴν αὐγὴ. Εἶναι σὰ μωρωμένο γαρούφαλλο πού σκόρπισε σὲ δρόμο μου. Ἡ ψυχὴ μου γιομίζει ἀγαλλίαση κι' εὐχαριστῶ ὅλα, ὅς κι' αὐτὰ τὰ πιδ ταπεινά, τὰ πιδ μικροῦλικά, ὅς κι' αὐτὸ τὸ ζουζουνάκι, πού ζουζουνίζει γύρω μου. Σ' εὐχαριστῶ, Θεέ μου, πού μοῦ χάρισε τὸ γαρούφαλο αὐτῆς τῆς αὐγῆς.

10 τοῦ Ἀπρίλ η.

Ἀπόψε, κατὰ τὸ δειλινὸ, εἶχα μιὰ ἀνάντεχη χαρὰ. Ἐνα μικρὸ περίπατο μ' αὐτοκίνητο ὡς ἔξω.

Ἀσπρος Γλάρος [B]

ΒΓΗΚΑΝ Τ' ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

Πολλὰ παιδιὰ ἔχουν μαζευτεῖ ἔξω ἀπὸ τὸ γραφεῖο τοῦ σχολείου μου, περιμένοντας τ' ἀποτελέσματα. Σ' ἄλλον πολὺ, σ' ἄλλον λίγο, σ' ὅλους ἀνεξαιρέτως διακρίνεται ἡ ἀγωνία και ἡ ἀνυπομονησία ν' αὐλακώσουν τὸ πρόσωπο...

Σὲ λιγάκι, νὰ ὁ διευθυντὴς μ' ἕνα χαρτὶ σὲ χέρι βγαίνει ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ γραφείου του. Σὲ πόσους δὲν θὰ δώσῃ τὴ χαρὰ αὐτὸ τὸ ἀψυχο ἄσπρο χαρτὶ: Πόσους δὲν θὰ κάνῃ νὰ λάμψουν τὰ μάτια τους ἀπὸ εὐχαρίστηση, και πόσους δὲν θὰ κάνῃ νὰ αἰσθανθοῦν τὸν ἑαυτὸν τοὺς εὐτυχισμένο; Κι' ἀκόμα πόσα ἄραγε μάτια δὲν θὰ δακρύσουν ἀντικρίζοντάς το;

Ὁ ἄγγελος αὐτὸς τῆς χαρᾶς και τῆς λύπης ἐτοποθετήθηκε μέσα στὸν ὑαλοφρακτο πίνακα, και τὰ παιδιὰ μαζεμένα κάτω ἀπὸ αὐτόν, μετὰ τὴν ἀγωνία ζωγραφισμένη σὰ πρόσωπά των προσπαθοῦν νὰ διαβάσουν. Κι' ἀπ' αὐτὰ σὲ λίγο, ἄλλα φεύγουν χαρούμενα, τρεχάτα και χοροπηδώντας, κι' ἄλλα φεύγουν σιγά-σιγά θλιμμένα, κλαμένα.

Τάσος [B]

292ος ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Λύσεις τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων αἱ ὁποῖαι θὰ δημοσιευθοῦν εἰς τὰ φυλλάδια «Διαπλάσεως» ἀπὸ τοῦ σημεριοῦ μέχρι τέλους Νοεμβρίου 1940.

Γίνονται τρεῖς Διαγωνισμοὶ Λύσεων τὸ ἔτος, ἕνας κάθε τετραμηνία. Ὡστε ὁ 292ος πού προκηρύσσεται σήμερα εἶναι τῆς Γ' Τετραμηνίας τοῦ 1940, ἤτοι Αὐγούστου, Σεπτεμβρίου, Ὀκτωβρίου και Νοεμβρίου.

Οἱ διαγωνιζόμενοι διαιροῦνται εἰς δύο τάξεις, τὴν Μεγάλην, ἀπὸ 15 ἐτῶν και ἄνω και τὴν Μικρὴν, ἀπὸ 14 ἐτῶν και κάτω.

Οἱ ἄλλοι ὅροι μένουν οἱ ἴδιοι ὅπως τοὺς ἔχει ὁ Ὁδηγός. Ὁ κυριώτερος εἶναι ὅτι οἱ λύσεις πρέπει νὰ γράφονται σὲ ἰδιαίτερο χαρτὶ τῶν Λύσεων ἢ λυσοχαρτο πού πωλεῖται σὲ γραφεῖο μου. Ὅποιος θέλει λοιπὸν νὰ διαγωνισθῇ, πρέπει πρώτα νὰγοράσῃ δύο δεσμίδες τέτοιου χαρτί. (Ἡ δεσμὶς ἔχει ἀπὸ 13 φύλλα και τιμᾶται δρ. 4 και ταχυδρομικῶς για τὸ Ἐσωτερικὸ δρ. 4,50 και δρ. 6 για τὸ Ἐξωτερικόν. Τὰ φύλλα πού θὰ περισσέψουν τὰ κρατῇ ὁ λύτης γι' ἄλλο διαγωνισμό). Ἡ προθεσμία πού πρέπει νὰ στέλλονται οἱ λύσεις εἶναι γραμμένη στὴς Ἀσκήσεις κάθε φυλλαδίου. Τοῦ σημεριοῦ π.χ. οἱ λύσεις εἶναι δεκτὲς ὡς τίς 3 Ὀκτωβρίου. Ἐχουν λοιπὸν καιρὸ ὅσοι θέλουν, νὰ πρὸμνηθευθοῦν και Ὁδηγὸ και Λυσοχαρτο γιὰ νὰρχίσουν νὰ στέλλουν. Βραβεῖα θὰ ἀπονεμηθοῦν, χωριστὰ σὲ κάθε Τάξη, τὰ ὁρισμένα (βλ. Ὁδηγός).

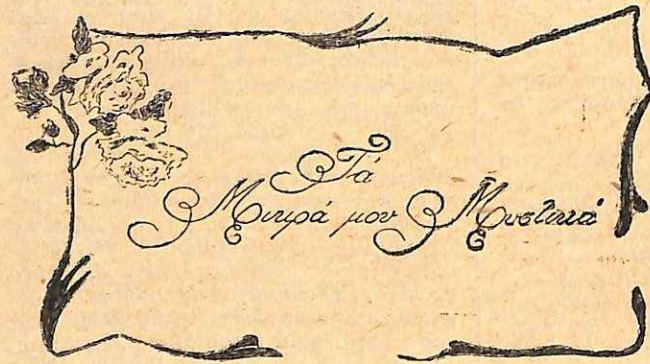
Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΚΟΣΜΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΑΣ

[*Ιδε προκήρυξη στο 35 φυλ. 1939]

Δέν είμαι καθόλου δυσχερής. Ο Διαγωνισμός αυτός, αν και πρώτος στο είδος του, έδωσε αρκετά καλά πράγματα, που άλλωστε τα περίμενα, γιατί ήξερα το ζωγραφικό και διακοσμητικό ταλέντο πολλών μου παιδιών από άλλους παρεμφερείς Διαγωνισμούς — Ζωγραφικής, Καλλιγραφίας — καθώς κι από τα σκίτσα που μου έστελναν για τη Σελίδα. Είχα ζητήσει ένα σχέδιο εξώφυλλου για Τόμο μου, κι ένα σχέδιο εξώφυλλου για τετράδιο, ή Λεύκωμα, Μικρών Μυστικών. Κι από 25 που έλαβα, τα μισά τουλάχιστον είναι καλά, και τέσσερα — πέντε τόσο πολύ, ώστε θα μπορούσα και να τα χρησιμοποιήσω.

Ο χώρος δεν επιτρέπει να μιλήσω

ΕΞΩΦΥΛΛΟ ΜΙΚΡΩΝ ΜΥΣΤΙΚΩΝ

Γκάλικ, Μεγάλη Τάξη, Β' Βραβείο

για όλα. Και θα περιορισθώ στα καλύτερα, για να πω προπάντων τις ελλείψεις τους. Στην Μικρή Τάξη, γιατί π.χ. δεν παίρνει Α' Βραβείο το τόσο καλοσχεδιασμένο και με ωραία γράμματα εξώφυλλο Τόμου του *Μυγκάουζεν*; Είναι παραφορτωμένο κοσμήματα. Το ήθελα πιο απλό, πιο λυτό. Της *Μικρούλας Ντόρετ*, με τις κολλόνες και το βωμό στην κορυφή μιας σκάλας με 60 σκαλιά, είναι βέβαια απλούστερο, αλλά μοιάζει αρχιτεκτονικό, γεωμετρικό, και ο τίτλος «Διάπλασις των Παίδων μέσα στους καπνούς του βωμού, είναι πολύ μικρός. Επίσης δεν μπορούσα να καταλάβω τί σημαίνουν τα διακοσμητικά κεφαλάκια σκυλιών στο άλλοστε καλά σχεδιασμένο εξώφυλλο της *Μαϊμουδίτσας*, κι ή βαρκούλα με το πανί στη μέση του άρκετά καλαίσθητου εξώφυλλου του *Σκυριανόπουλου*. Της *Μόνας Δίξας* όμως έχει άνθη σε πολύ καλή διάταξη και τεχνικά καμωμένα γι' αυτό το βραβείο. Του *Κότσουρα* το εξώφυλλο Τόμου στη μέση του επάνω μαϊνάνηδου έχει ένα μικρό και πολύ επιτυχημένο σκίτσο του κ. Παπαδοπούλου μόνο γι' αυτό του δίνω Γ' Βραβείο, γιατί το εξώφυλλό του δεν έχει σχεδόν και τίποτ' άλλο.

Στη Μεγάλη Τάξη, το *Δουλούδι των Άλπεων* έκαμε ένα ωραίο εξώφυλλο με στήλες και άνωμα αρχαϊκά: αλλά τότε και τα γράμματα του τίτλου έπρεπε

νάχουν τον ίδιο ρυθμό. Με μεγάλη λεπτότητα σχεδιασμένα τα κοσμήματα της *Λευκής Καμέλιας*: αλλά δεν έχουν κανένα συμβολισμό: τα ίδια δηλ. μπορούσε να μπουν και σ' ένα πετσετάκι. Τα κοσμήματα του *Σίφουνας*, έπίσης καλά καμωμένα, κάτι λένε: είναι λουλούδια. 'Απλό και καλαίσθητο το βυζαντινό εξώφυλλο της *Νεράιδας του Δάσους*: αλλά ο δικέφαλος άετός στη μέση δεν ταιριάζει σε Τόμο μου. 'Ισως το ωραιότερο σχέδιο απ' όλα είναι της *Ευδοκίας Ρόδου*: αλλά δεν έχει ούτε το σχήμα ούτε τον τύπο εξωφύλλου Τόμου: στη μέση π.χ. φιγουράρει ένα Ε.Ρ. (τάραχικά του ψευδονύμου της) κι' ο τίτλος στο πλάι, περιορίζεται σ' ένα Δ. Τ. Π. Το εξώφυλλο της *Απλής Ζωής*, που έχει γούστο στολίεται με πολλές φιγουρίτσες αλλά μου φαίνεται πως είναι άγλυγαμμένες.

Το καλύτερο εξώφυλλο Τόμου απ' όλα είναι του *Πλοιάρχου Νέμου*, απλό, καλαίσθητο, με ωραία γράμματα και με καλά ζωγραφισμένα σύμβολα — βιβλίο, πένα, παιδιά κτλ. 'Αλλ' άκόμα άνωτερο, τεχνικότερο, είναι το εξώφυλλο Μ. Μυστικών του *Κίμ*, μ' έξαιρετικό γούστο και με μεγάλη λεπτότητα ζωγραφισμένο. Επίσης και το λεπτότατο του *Γκάλικ*. Τα τρία αυτά τα δημοσεύω κιόλα και τα βλέπετε. Έννοείται όμως πως τα εξώφυλλα Μ. Μυστικών έχουν γίνει κατά τι μικρότερα, και το εξώφυλλο Τόμου έχει μικρόνι σχεδόν στο τέταρτο. Από τα βραβευμένα της Μικρής τάξης δεν δημοσεύω κανένα έλλείπει χώρου.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΜΕΓΑΛΗ ΤΑΞΙΣ (από 15 έτών και άνω, καθώς και όσοι δεν έσημείωσαν ηλικία).

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : *Κίμ* [20Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : *Πλοιάρχος Νέμος* [18Ε]. — *Γκάλικ* [18Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : *Δουλούδι των Άλπεων* [16Ε]. — *Νεράιδα του Δάσους* [15Ε]. — *Σίφουνας* [14Ε].

Α' Έπαινος : από [12Ε] εις έκαστον: *Απλή Ζωή*, *Λευκή Καμέλια*, *Ευδοκία Ρόδου*, *Άρτης*.

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ (14 έτών και κάτω).

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : *Μόνα Δίξας* [18Ε].

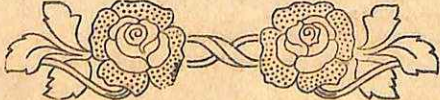
ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : *Μικρούλα Ντόρετ* [17Ε]. — *Μυγκάουζεν* [17Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : *Κότσουρας* [15Ε].

Α' Έπαινος : από [12Ε] εις έκαστον: *Μαϊμουδίτσα*, *Σκυριανόπουλο*, *Αίγλη*, *Έβερίνα*.

Β' Έπαινος : από [10Ε] εις έκαστον: *Γεώργιος Καρτάλος*, *Τσάρος*, *Άγύριστο Κεφάλι*.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΕΚΤΑΚΤΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ ΓΙΑ ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

3.—Διαγωνισμός Τυπογραφικών Λαθών.

Σ' αυτό το φυλλάδιο έχουν μείνει ξεπλιγμένες μερικά τυπογραφικά λάθη — δέκα εν όλω — από κείνα που δεν φαίνονται, δεν μαντεύονται εύκολα, γιατί κι' ή λανθασμένη λέξη, ως λέξη, είναι σωστή, και μόνο από το νόημα ή προσεκτικός αναγνώστης καταλαβαίνει πως εκεί ήταν μια άλλη λέξη που την άλλοίωσε ο τυπογράφος. Π.χ. αν ίδιητε κάπου τη φράση «την έκβαση της ζημίας μπορεί κανείς να τη μετρήσει κτλ.», δεν θα βγάλετε νόημα: αλλ' άμα σκεφθίτε, θα βρήτε πως αντί *έκβαση*, θέλει *έκταση*.

Τέτοια είναι τα τυπογραφικά λάθη που θάνακαλύψετε και θα μαντέψετε. 'Η σωστή λέξη δεν θα διαφέρει από τη λανθασμένη παρά μόνο κατά ένα ή το πολύ δύο γράμματα: Π.χ. *χόρτα* αντί *πόρτα*, *πίνα* αντί *πίσσα*, *άλειψω* αντί *αμείβω*, *χαλι* αντί *χακί* κτλ. Τάλλα λάθη, που έμειναν τυχόν άθέλητα και που φαίνονται άμέσως, γιατί κάνουν άνυπαρκτες λέξεις — π.χ. *γυαλί* αντί *γυαλί*, *κύνος* αντί *κώνος*, *κλαβί* αντί *κλαδί* κτλ. — αυτά δεν θα τα σημειώσετε.

Η άπάντησή σας σ' αυτόν τον Διαγωνισμό θα είναι συνταγμένη όπως και στον Διαγωνισμό Λευκών Λέξεων. Μόνο που αντί «λείπει ή λέξη — », θα γράφετε: «άντι — θέλει — ».

Τους λοιπούς όρους, κοινούς για όλους αυτούς τους Διαγωνισμούς, τους βλέπετε στις προκηρύξεις του προηγούμενου. Στο έρχόμενο θα προκηρύξω κι' άλλους.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Αθήναι, 42 δδδς Εὐριπίδου
τὴν 29 Ἰουλίου 1940

ΑΠ' όλα έχει το σημερινό δωδεκάσλιδο: 'Εκτός από τὴν τακτική κι' έκτακτη ὕλη — δύο χαριτωμένα διηγήματα τῆς Ἰρσέ και τῆς Πελάγη, ένα ωραίο ποίημα τοῦ Λευκαδίτη, τὰ Ἀναινικά κλπ. — έχει κι' ἀποτελέσματα διαγωνισμοῦ εἰκονογραφημένα, και προκηρύξεις Διαγωνισμοῦ Τυπογραφικῶν Λαθῶν και Λύσεων. Μόνο ή Σελίς Συνεργασίας Συνδρομητῶν είναι λειψή και μοῦ κακοφαίνεται, γιατί πολλά ἐγκριμένα κομμάτια περιμένουν τὴ σειρά τους, σταλμένα μάλιστα και σὸ Τυπογραφείο. Ἀλλά τί νά γίνῃ; Τώρα με τοὺς διαγωνισμούς, τὴ μεγάλη Ἀλληλογραφία, τίς πολλές Μικρές Ἀγγελίες, ὁ χώρος είναι περιωρισμένος. Κι' ὅσοι θὰ μοῦ στείλουν αὐτὸν τὸν μήνα κομμάτι γιὰ τὴ Σελίδα, πρέπει νά ἔχουν ὅπ' ὅπως πῶς θὰργήσουν νά μάθουν τὴν τύχη του.

Εὖγε γιὰ τὰ ἄριστα, *Ἡλιοβασιλέμα*. Θὰ περνᾷς ὥραια με τὸ «ζωολογικὸ κήπο» σου — γατάκια, σκυλάκια, καναρίνια, κόττες, περιστέρια... Κρίμα ὅμως νά σοῦ φοβήσουν οἱ μεταξοσκώληκες πρὶν κάμουν κουκούλια. Βέβαια θὰ τοὺς ἔπιασε ἐπιδημία, ἢ... «ἐπιθυμία» ὅπως τὸ λέει ἡ δηγρέτρια σας.

Ναι, *Άρτης*, γιὰ σένα που πήρες πιά το ἀπολυτήριο σου, τὸ σχολεῖο ἔμεινε πίσω κι' ὅλο μακραίνει, ἀντί νά πλησιάζῃ ὅπως ἄλλοτε. Τώρα ὅμως, ὑποθέτω, θὰ πλησιάζῃ ἄλλο, ἀνώτερο... Ὁ κ. Φαίδων, καθὼς θὰ εἶδες, σὰ νά μάντεψε τίς ἀπορίες σου, ἔγραψε και δούτηρη Ἐπιστολή «Οἱ ὑποχωρήσεις». Ὅταν μοῦ ἔγραψες, εἶχες ὅπ' ὅπως μόνο τὴν πρώτη. «Ἡ ἱστορική ὁρθογραφία».

Φόν-Μόλτκε, αὐτὸ σοῦ ἐνέκρινε, γιατί τὸ ἄλλο ἦταν ἀκατάλληλο. Καθένας δηλαδή θὰ ἐνόμιζε πῶς με τὸ Φύρερ ἐννοεῖ τὸν Χίτλερ, κι' ὀνόματα ἔξων πολιτικῶν δὲν ἐπιτρέπονται γιὰ ψευδώνυμα. Ὅπως δὴποτε, ἐγὼ προτιμῶ τὰ παιδιά μου νά παίρνουν ἑλληνικὰ ψευδώνυμα. Ἐνέκρινε επίσης και τὸ ψευδώνυμο τῆς ἀδελφῆς σου. Θὰ διαβάσω με τὴ σειρά τῆς τῆς μεταφράσεως τοῦ Ἐπιτιμίου και θὰ σοῦ πῶ. Κι' ἐγὼ ἐλπίζω τὸ πρῶτο σου αὐτὸ γράμμα τῶν διακοπῶν νά εἶναι «ἀπαρχή και ἄλλων».

Λητώ, σοῦ ἔστειλα Ὅδηγὸ και τετράδια κι' ἐλπίζω τώρα νά μοῦ γράφῃς συχνότερα. Τὸ ζήτημα τῆς «ταυτότητος» τοῦ Ροδινῶν Κρούσου δὲν είναι ἐξακριβωμένο. Καθόλου ὅμως ἀπίθανο νά ἔλαβε ὁ Ντέ-Φοξ πρότυπο γιὰ τὸν ἥρωά του αὐτὸν τὸν γνωστὸ σκωτίζεο ναυαγὸ Σέρκιρκ.

Ἐξέτελεσα τίς παραγγελίες σου, *Νυχτοτράγουδο*. Ὁραία ἡ περιγραφή τῆς ἐκδρομῆς σὸ θαμναῖο αὐτὸ παραθαλάσσιο χωριό, που μοῦ τὴν κάνεις μάλιστα καθὼς τὴν ἀπολαμβάνεις ἀκόμα, γράφοντας μοῦ τὸ ἀπορρομένο στὴ βεράντα τοῦ σπιτιοῦ που σὲς φιλοξενεῖ, ἐνῶ οἱ ἄλλοι ἔχουν ἑαπλώσει γιὰ νά ἔσκουρασθουν...

Συντεταγμένη *Κερκυραία*, χαίρω που οἱ κόποι σου τὸν χειμῶνα ἀνταμειφθηκαν, κι' ἀνταμειβόταν ἀκόμα στὴν πατρίδα σου ὅπου περνᾷς τόσο ὥρατο καλοκαίρι. Γιὰ νά μπῇ στὴν κίνηση ἡ ἀδελφοῦλα σου ἀρκεῖ μόνο νά πάρῃ ψευδώνυμο ἢ ἑαδελφοῦλα ὅπως πρέπει νά ἔγγραψῇ συνδρομητρία και τὴν περιμένω. Σοῦ ἔστειλα πέντε τετράδια.

Περὶργο, *Ἐθνικὸν Ἰδεῶδες*, κανέναν μῦθος τοῦ *Προμάχου τῆς Ἐλευθερίας* δὲν ὑπάρχει σὸ 28 φυλλάδιο. Ὅτε ἀναφέρει τὸν τίτλο του γιὰ νάφχα να τὸν ἔδρῃσας σὲ κανέν' ἄλλο. Ὅπως δὴποτε, οἱ μῦθοι αὐτοὶ τοῦ *Προμάχου* είναι παραφράσεις ἀπὸ τὸν Αἰώωπο, κι' ἐπομένως δὲν τὸν εὐθύνουν τὰ ἐπιμύθια. Ἀλήθεια, μερικῶν ἢ φιλοσοφία δὲν ταιριάζει με τὴ σημερινή: ἀλλὰ τὴν θεγμάστε σὰν κάτι παλιό, κλασσικὸ και... ἀναντίρρητο.

Εἶδα, *Ἀριστοφάνη*, τὴν περιπέτεια τοῦ γράμματός σου ἐκείνου... Χαίρω που σοῦ ἄρεσε τόσο τὸ περασμένο δωδεκάσλιδό κι' ἐλπίζω νά σοῦ ἄρσῃ τὸ ἴδιο και τὸ σημερινό. Ἀλλά γιατί λές πῶς ὁ Ἀναίνας ἄφρησε τὴν τεμπελία σου «τώρα τὸ καλοκαίρι»; Τὴν ἔχει ἀφήσει ἀπὸ τὸν περασμένο χειμῶνα... Συγχαρητήρια γιὰ τοὺς λαμπροὺς βαθμούς.

Και σένα, *Ἀηδόνη τῆς Τήνου*, σὲ συγχαίρω γιὰ τὸ ἄριστα. Σοῦ ἔστειλα πέντε τετράδια κι' ἐξέτελεσα τίς ἄλλες σου παραγγελίες. Καλὰ τὰ σκίτσα σου, ἀλλὰ με μολύβι δὲν βγαίνουν νά μοῦ τὰ ξαναστείλῃς με σινικό μελάνι, ἢ και με κοινὸ, πολὺ μαῦρο. Ἀπὸ τῆ Συλλογῆς σου θὰ δημοσιεύθουν κι' ἄλλες Ἀσκήσεις: τίς παίρνω, βλέπεις, με τὴ σειρά.

Λεοντιδία, σοῦ ἐνέκρινε, καθὼς θὰ εἶδες, τὸ προτιμώμενο ψευδώνυμο. Δὲν ἀμφιβάλλω πῶς θὰ πέτυχες στίς δύσκολες αὐτὲς ἐξετάσεις που ἔπρεπε νά δώσης γιὰ νά περάσῃς ἀπὸ τὸ ἰδιωτικὸ σὸ δημοσίον,

και τώρα θὰ περνᾷς ὥρατο καλοκαίρι σὸ Μαρούσι.

Σ' εὐχαριστῶ πολὺ, *Αἰὲν Ἀριστεύειν*, γιὰ τὸ πρῶτο σου ξεσπάθωμα, κα και γιὰ τὴ μεγάλη χαρὰ που σοῦ ἐπροξένησε ἡ ἐκπλήρωση κι' αὐτοῦ τοῦ καθήκοντος, γιατί κι' αὐτὴ μοῦ δείχνει πόσο μ' ἀγαπᾷς. Σ' εὐχαριστῶ ἀκόμα γιὰ τὴν εὐγενική σου προσφορά, νάχρησαι σὸ γράφετό μου νά βοηθῇς τώρα τὸ καλοκαίρι που εἶσαι ἐλεύθερος. Ἀλλὰ οἱ διάφορες ἐργασίες σὸ γράφετό μου είναι μοιρασμένες και δὲν ὀχρῆς τί νά κάνῃς. Πάλι δὲν ἔξερω, ἔλα σύνενοήσου με τὴ γραμματέα, τὴ δ. Ταμπακοπούλου, κι' ἂν ἔχῃ τίποτα νά σοῦ ἀναβῇ... Τὸ ἄλλο που ἄκουσες δὲν είναι ἀλήθεια. Ἀπλὴ συνεννόηση ἔγινε γιὰ ἐκτύπωση, κι' ἀπ' αὐτὸ, φαίνεται, θὰ βγῇς ὁ λόγος.

Σύλβια, πολὺ ἱκανοποιητικὸς ὁ βαθμὸς σου με τίς συνθήκες που ἔγινε ἡ μελέτη σου. Εὐχομαι νά μὴ σοῦ παρουσιασθῇ τίποτα δυσάρεστο τοῦ χρόνου και νά πάρῃς τὸ ἀπολυτήριο σου με ἄριστα. Εἶδα τὸ ὥρατο που περνᾷς σὸ χωριό. Με τὸ ὑπόλοιπο ἐκείνου σοῦ ἔστειλα 3 τετράδια.

Εἶδα, *Νίλς*, πόσα σοφιστήρια και πόσα ἔκαμες γιὰ ν' ἀποσπάσῃς ἀπὸ τὸν πατέρα σου αὐτὴ τὴν ἄδεια. Καί τώρα φαντάζομαι τί ὥραια θὰ περνᾷς στὴν κατασκή-

Παρακαλῶ πολὺ ὅσους χρωστοῦν τὴ συνδρομὴ τους νά τὴ στείλουν τὸ γρηγορότερο. Ἄς ἔχουν ὅπ' ὅπως τους, ὅτι οἱ συνδρομῆς αὐτὲς είναι ὁ μόνος μου πόρος ἢ καθυστέρηση ἐπομένως δυσκολεύει πολὺ τὸ ἔργο μου που ἀπαιτεῖ ὅχι μόνο μεγάλους κόπους, ἀλλὰ και μεγάλα ἔξοδα.

νωση που ἦταν τῶνερὸ σου. Ναι, ἐλπίζω κι' ἐγὼ πῶς θὰ σοῦ δοθῶν ἐκεῖ πολλές εὐκαιρίες γιὰ ξεσπάθωμα. Σοῦ ἔστειλα 20 τετράδια.

Πληγομένη Ἀστὴ, *Σκυριανόπουλο* (ΚΙ), *Σανδὲ Ἰππότη*, *Βασιλίσσα τῶν Ρόδων*, *Καπετανόπουλο*, *Γαρδένια* με τὰ ὥραια σκίτσα, *Μπουλὺ*, *Στέφανο*, *Ἀμάραντε*, *Μαργαρίτα*, *Λευκή Καμέλια*, *Σεμνὴ Διαπλοσοπούλα*, *Τσάρε*, *Γιούλι*, *Εὐγενὴ Ἰππότη* και *Δαῖς Μπρουνί* — καλά μου παιδιά, και τὰ δικὰ σας γράμματα μ' εὐχαρίστησαν πολὺ. Ἀλλὰ που τόπος, που;

ΤΟ ΜΑΓΕΜΜΕΝΟ ΡΟΔΟ

Αὐτὸ τὸν τίτλο ἔχει τὸ καινούριο ἀνάγνωσμα τῆς κυρᾷ Μάρθας, που ἀρχίζει ἀπὸ τὸ ἐπόμενο φυλλάδιο. Είναι ένα χαριτωμένο παραμῦθι, ὡραϊσμένα εἰκονογραφημένο, που πολὺ θὰ διασκεδάσῃ τὰ μικρά παιδιά.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἀπορρίπτονται: «Θλίψεις» τοῦ Ἀγι, Ἄρτιο τεχνικό, ἀλλὰ πολὺ ἀπαισιόδοξο και μάλιστα με ἀπαισιόδοξία ὅχι πηγαία, ἀλλὰ πλασμένη τεχνική. Βλέπεις τὴ ζωὴ ἀπὸ πρὸ αἰσιόδοξη ἀποψη. «Διμάνι» τοῦ *Μελέαργου*. Κι' αὐτὸ καλογραμμένο — ἂν και ὁ τύπος σπαρτάρε δὲν είναι ὀρθὸς — ἀλλὰ ἐπιτηδευμένο και σὲ πολλὰ σημεῖα ἀκατάληκτο. Αὐτὰ που λέει μπορούσε νά τὰ πῇ πολὺ πιο ἁπλά, χωρὶς ἐξεζητημένες λέξεις και φράσεις (ἀπόπλοο, ἱμεροί, ἡ μηχανὴ φωνάζει!) και πολὺ πιο ὥραια. «Σοφὸν τὸ σαφές», ἔλεγαν οἱ ἀρχαῖοι, ἀλλὰ, και ὥραιον τὸ σαφές μπορούμε νά ποῦμε ἐμεῖς. Μὴν ἐπη-

ραξέσθῃς ἀπὸ μερικοὺς παλαιότερους ἢ νεότερους ποιητὰς που γράφουν θαυματικά σκοταίρια. Ἐοῖς εἰσθε ἀκόμη σὸ σχολεῖο τῆς ποιητικῆς. Μάθετε νά γράφετε ἀπλά και νοητὰ και δταν τὸ ταλέντο σας ὠρμάσῃ και ἡ τέχνη σας τελειοποιηθῇ, τότε θὰ μπορεῖτε νά γράψετε και σκοτεινότερα — ἂν ἐννοεῖται αἰσθάνεσθαι αὐτὴ τὴν ἀνάγκη, γιατί ὁ Σολωμός, ὁ εθνικός μας ποιητὴς δὲν παύει νά είναι μεγάλος ἐπειδὴ είναι καθαρὸς σὰν τὸ κρύσταλλο. — «Κάποιος σπῖτι» τοῦ Ἀδολφ. Ἀποτείνονται στοὺς γονεῖς κι' ὅχι στὰ παιδιά. Δὲν ἔχει λοιπὸν ἐνδιαφέρον γιὰ τὴ σελίδα, μ' ὅλο που είναι ἀρκετὰ καλογραμμένο. — «Τ' ἀστὴ τῆς οὐλίδας μας» τοῦ *Ρεπόρετ*. Ὁδὲμα πρωτότυπο, ἀλλὰ γραμμένο χωρὶς χιούμορ, ὅπως τὸ κρίνει ὁ ἔτιος; ὅχι, ἀπεναντίας πολὺ χαριτωμένο και ἐξυπνότατο: ἐγγέλασα με τὴν καρδιά μου δταν τὸ διάβασα και ἂν δημοσιεύσταν τοῦ ἄξιζε Α'. Μὰ δὲν μπορεῖ νά δημοσιευθῇ, γιατί οἱ κρινόμενοι δὲν μποροῦν νά γίνουν και κρίνοντες οὔτε νά κρίνουν τοὺς κρίνοντες. Ἄς είναι, ἄς ἐπιδοθῇ, ὁ Ρ., σὸ χιούμορ στικὸ εἶδος ὅπου θετικὰ θὰ ἔχῃ ἐπιτυχία. — «Μεγάλος πιά» τῆς *Πειραιώτισσας*. Θυμίζει πολὺ τὸν «Κωστάνη» που δημοσιεύσαμε τὴν πρώτη τριμηνία. Ὁς θέμα ἀρκετὰ συνειθισμένο — «Γνώμες» τοῦ *Ναυτάκι*. Τέτοιες γνώμες Ἑλλήνων διανοούμενων δὲν ταιριάζει νά δημοσιεύωνται στὴ Σ.Σ.Σ. Ἄλλο είναι οἱ γνώμες τῶν ἔξων, που αὐτὲς που τίς στέλνει τίς ἔχει σταχυολογήσει και τίς ἔχει μεταφράσει, ἔχει κάνει δηλαδή δικὴ του ἐργασία. — Θὰ ἐξακολουθῇσω.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα: *Ναυτοπούλα*, κ. (ΔΣ; ; ;). *Τρελλοῦτσικος*, ἄ. (ΓΠ). *Λόης Ἀλόνς*, ἄ. (ΑΠ).

Ἀνανεώσεις Ψευδωνύμων: *Μύρτα Φλώρη*, κ.

Η Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς *Μύρταν* (αὐτὸ, καθὼς θὰ εἶδες, σοῦ ἐνέκρινε) χαίρω που μπαίνει και στὴν κίνηση: ἐξέτελεσα τίς παραγγελίες σου κι' ἀπὸ τίς 150 δραχμῆς που ἔστειλες, μένουν στὴ διάθεσή σου ὀρχ. 8 εὐχαριστῶ! *Γιλλόρια* (ἔστειλα 6 τετράδια) *Τρισκατάρατο* (ναί, ἔτσι κάνω πάντα, πρῶτα δηλ. ἐκτελῶ τίς παραγγελίες και κατόπι ἀπαντῶ: ἀλλὰ δταν οἱ Μ. Ἀγγελίες είναι πολλές, μένουν και γιὰ τὸ ἐρχόμενο) *Μισορὴ Ἀγνωστη* (τὸ Κρυπτογραφικὸ σου ἀπαράδεκτο: δὲν ἔρεῖς πῶς γιὰ τίς Ἀσκήσεις γίνεται Διαγωνισμός; Τότε στέλνει καθένας πολλές Ἀσκήσεις μαζί, κι' ἐντὸς ὁρισμένης προθεσμίας που γιὰ τὸ 1940, ἔχει λῆξει πρὸ πολλοῦ) *Καπετὰν Νικηφόρος* (ἔχει καλῶς λυποῦμαι ὅνο που τὸ τυπογραφικὸ λάθος σ' ἔκαμε νά βάλῃς κι' ἄλλη Ἀγγελία: ἔτσι ὅμως θὰ σοῦ ἀπαντήσουν περισσότεροι): *Ἀθανάσιον Διάκον* (ἔστειλα 4 τετράδια) ποῖο ψευδώνυμο; δὲν θυμῶμαι τώρα) *Σανδὴν Κουκλίτσαν* (χαίρω που ἀπὸ «κομήτης» ἀποφάσισες νά γίνῃς «σελήνη» και νά μοῦ γράφῃς τοῦλάχιστο μιὰ φορὰ τὸ μήνα) ὥραια ἡ περιγραφή τῆς βραδυᾶς. ἔ, ναί, ἐγὼ δὲν μπορῶ νά κάνω ἐξοχή και μόνο τὰ γράμματα τῶν παιδιῶν μου με ὀρσιάζουν) *Νεράιδα τοῦ Γαλαῦ* (χαίρω που προδίδάσθηκες ὡ, κι' οἱ βαθμοὶ ἔδαν βέβαια καλοῖ: είναι ἀνάγκη νά διορθωθῇ τὸνομα στὴν *ταϊνία*); *Κεραυνὸν* (σοῦ τὸ ἐνέκρινε) γιὰ τὸ κομμάτι σου, ἀφοῦ εἶδες πῶς τὸ ἔλαβα, πρέπει νά περιμένῃς γιατί ἔχω πολλὰ) *Ἰπποτὴν τῆς Τήνου* (σοῦ

τὸ ἐνέκρινον μετὰ χαρᾶς καὶ ἐλπίζω νὰ μοῦ γράψῃς συχνά) Μακεδόνα (καὶ τὸ δικό σου πρῶτο γράμμα μ' εὐχαρίστησε πολὺ· σοῦ ἐνέκρινον τὸ ψευδώνυμο καὶ σοῦ ἔστειλα 5 τετραδία καὶ 2 δεσμ. λυοῦχαρ- τοῦ γράψε μου) Νυχτιάτικο Μῦθο (ἔλα- βα, εὐχαριστῶ καὶ χαίρω πὺ μπαίνεις καὶ στὴν κίνηση αὐτὸ τὸ ψευδώνυμο, καθὼς θὰ εἶδες σοῦ ἐνέκρινον' σοῦ ἔστειλα καὶ τὸν Ὁδηγό). Βασίλισσαν Νεφερτί- τι, Ζακυνθικὴν Βαρκούλαν κλπ., κλπ.
Εἰς 3 σὰς ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 25 Ἰουλίου θάπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΑΡΧΗ τοῦ 292ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Ἦδε προκήρυξιν εἰς τὴν σελίδα 322. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι τῆς 3 Ὀκτω- βρίου.

438. Λεξιγράφος

Ἔνα ρῆμα ποῦναι ἀρχαῖο,
Μ' ἕνα ζῶο ἂν τὸ ἐνώσης.
Ἄλλο ζῶο, πὺ ρωμαλεό,
Μὲ χαρὰ θὰ φανερώσης.

Αἴγλη

439. Στοιχειόγραφος

Μνημεῖο ἀρχαῖο θαυμαστὸ
Τῇ μέσῃ συλλαβῇ του
Ἄν χάσῃ τώρα ξαφνικά,

Βουνὸ θὰ γίνῃ ἑλληνικό,
Ποῦ ἀπὸ τὴν κορυφὴ του
Θὰ φαίνονται ὅλα μαγικά.

Ναυτάκι

440. Μεταγραμματισμός

Κράτος τῆς Ἀμερικῆς
Ἔνα γράμμα μόνο ἀλλάζει,
Καὶ νά, ἑλλην ποιητής,
Ποῦ καθέννας τὸν θαυμάζει.

Ναυτάκι

441. Αἵνιγμα

Χρήματα βάζουν
Στὸ θηλυκό μου
Τρώγουν ἀπάνω
Στὸ οὐδέτερό μου.

Μεθυσμένη Βαρκούλα

442. Ψαροκόκκαλον

* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *

Νάντικατασταθῶν οἱ ἀστερίσκοι
διὰ γραμμάτων, ὥστε ν' ἀναγινώσκων-
ται: νῆσος τῶν Κυκλάδων, μέρος τοῦ
σώματος ἢ τοῦ βουνοῦ, ἐπίρρημα τό-
που, νῆσος τοῦ Αἰγαίου, θερμός ἀνε-
μός, ἀρχαῖον ὄπλον, τιμωρεῖται ἢ διορ-
θώνεται, νῆσος τοῦ Αἰγαίου.

Φρίντων

443. Κρυπτογραφικὸν

1234565 = Μεγάλος ποταμὸς
292565 = Βασίλεως τῆς Αἰγύπτου
34561462 = Ἐπέμβασις φιλικὴ ἢ ἐπ' Ἀ-
45162 = Θεά
514332 = Βασιλικὸν
6665 = Θεά

Αἴγλη

444-448. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γράμματος εἰς ἑ-
κάστην τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς ἄλ-
λου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματι-
στοῦν ἄλλα τόσαι λέξεις:

σταῦλος, πύργος, χῶμα, φανός, σιγῶ.
Ναυτάκι

449. Ἀκροστιχὶς ἐκ συνωνύμων μετὰ Φωνηεντολίπου

Νὰ εὐρεθοῦν συνώνυμα τῶν κάτωθι
λέξεων τοιαῦτα, ὥστε τάχικα τῶν νά-
ποτελοῦν Φωνηεντολίπου τοῦ τύπου:

* * * * *

τοῦ ὁποίου ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις:
φλύαρος, τολμηρός, φρόνιμος, ἀτολμος,
καινός, γαλήνη, ἀγαθός, ζόφος.

Αἴγλη

450. Ἑλλισοσύμφωνον

ιευε-αι-η-εεα
Φρίντων

451. Γρίφος

φευφευφευ	φευφευφευ	T
φευ	φευ	T T
φευ	φευφευ	T T
φευ	φευ	T T
φευ	φευφευφευ	T

Μεθυσμένη Βαρκούλα

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 21

248. Κατάστροφον (κατὰ, στρῶμα).—
249. Αὐτὶ (αὐ, τί).— 250. Κίνα-ίνα.
251. Σ

Σ Ο Λ
Σ Ο Φ Ο Σ
Α Μ Φ Ι Σ Σ Α
Σ Κ Α Π Α Ν Ε Υ Σ

252. ΙΣΟΚΡΑ-
ΤΗΣ (Σάρος, Ὀ-
ράτιος, Κριτίας,
Ρητά, Ἀρία, Τά-
κίτος, Ἡσαΐας.)

253. Διάπλασις τῶν Παίδων τὸ ἀριστον
τῶν περιοδικῶν (Τὸ ὅλον χωρίζεται
εἰς τέσσαρας στήλας ἐκ δύο γραμμά-
των, αἱ ὁποῖαι ἀναγινώσκονται κατὰ
σειράν, ἐκ τῶν ἄνω καὶ τῶν κάτω ἐν-
αλλάξ).— 254. Τὸ περρωτὸν εἶναι τὸ
Λ: Λάρος, Ἰλίσσος, γάλα, σκαλινόν,
κοράδιον.— 255. Ὅπου λαλοῦν πολλοὶ
κοκόροι ἀργεῖ νὰ ξεμερώσῃ.— 256. Ὁκ
ἐπιθυμήσεις ὅσα τῷ πλησίον σου ἐστὶν
(οὐ κ' ἐπὶ θῆ μῦ, σ' εἰς ο, σάτ, ὅπλ'
εἰς ἴον, σοῦ ἐς τήν).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἀπλὰ στοι-
χεῖα δρ. 6. τὸ ἐλάχιστον τίμημα. Πέραν τῶν 10
λέξεων 60 λεπτά ἢ λέξεις μὲ παχέα δὲ στοιχεῖα
δρ. 1 καὶ μὲ κεφαλαία δρ. 1, 50. Ὁ χωριστὸς
στῆχος δρ. 5. Οἱ μὴ συνδρομηταὶ πληρώνουν τὰ
διπλά. Ἡ προληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

[Μ' — 522]

Πλοίαρχε Νέμε, ποῖα ἡ διεύθυνσίς
σου;

[Μ' — 523]

ΝΕΟ ΦΡΟΥΤΟ, τίς πὺ ἀληθινὰς μου
εὐχὰς γιὰ τίς ἐξετάσεις σου. ΝΙΑΣ

[Μ' — 524]

Γκάλικ, Πρόμαχε Ἐλευθερίας, Ροζε-
λάντια, Σίφουνα, ἀφραστὴ γιὰ μένα
χαρὰ ἕνα σὰς τετραδία. Στείλτε: Νί-
σαν Παπαζαχαρίου, Ἀγγιχίου 242,
Πειραιᾶ

[Μ' — 525]

Σίφουνα, μὴν ἀνησυχεῖς, ἔλαβα, εὐχα-
ριστῶ. Μορφέα, διεύθυνσίς μου (Μ-451)
Στοιχειωμένος Κᾶβος

[Μ' — 526]

Τριφύλλι, Στοιχειωμένε Πύργε, ἀρ-
χίστα πάλι τις «βλατίες» ἄς ; ; ;
Στοιχειωμένος Κᾶβος

[Μ' — 527]

Πρόμαχε Ἐλευθερίας, Ροζελάντια,
δλόθερμα συγχαρητήρια.

Τάσος, Σκυριανόπουλο

[Μ' — 528]

Ἀνταλλάξω Μ. Μυστικά μὲ δλους-εξ.
Δ/σις: Ἑρρικὰ Κούνιο, Κορομηλά 22,
Θεογλίτην, διὰ:

Καρδερίνα

[Μ' — 529]

Ἀττε Ἰράμ, Ἀδολάρ, Σκυριανόπουλο,
Μασκώτ καὶ Σίφουνα, ἕνα τετραδιά-
κι σὰς θὰ μὲ εὐχαριστοῦσε πολὺ.
Δ/σις ἄνω

Καρδερίνα

[Μ' — 530]

Πρωτοπαίνοντας στὸ ἀνθισμένο σαλο-
νάκι τῆς Διαπλάσεως χαίρειν
δλους-εξ.

Καρδερίνα

[Μ' — 531]

Νάϊ Ντοῦζε, ζήτησέ με, ὅταν ἔλθῃς
στὴν Ἀθήνα: Φροντιστήρια Παπαῖ-
ωάννου, τμήμα β' Νομικῆς καὶ Φιλοσοφι-
κῆς, 5-7 κάθε ἀπόγευμα.

Τάβ-Σῆ

[Μ' — 532]

ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΣΥΛΛΟΓΩΝ-ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ.
1) Λαμβάνουν μέρος ἅπαντες ἀνε-
γνωρισμένοι Σόλλογοι. Ὅροι: Ἀνώτατον
δριον 10 ψ. δι' ἑκάστον. Τιμὴ ἑκάστον
0,50 λ.—Προθεσμία Δίμηνης.

2) Τ' ὠραιότερον ψευδώνυμον !!!
Ὅροι: Ἰδία τῶν Συλλόγων...
Βραβεῖα ἐκλεκτότατα !!!

Μιχαὴλ Εὐαγγελίδην, Ἀντωνοπούλου 8,
Βέλον.—διὰ

[Μ' — 533]

Περιμένω ἀπ' ὅλα τὰ Εὐγενικά Δια-
πλάσοπουλα ἀπάντησι στὴν (Μ 387).
Καπετὰν Ἀγρας

[Μ' — 534]

Ἀἰὲν Ἀριστεύειν, Γαρυφαλλο, μιὰ
Προσκοπία ἔχει νὰ σὰς πῇ κατὶ
ἐνδιαφέρον. Ποιὰ ἡ Δ/σις σὰς ;

Προσκοπία

[Μ' — 535]

Προσκοπία, εἶσαι ἱκανοποιημένος
ἀπὸ τὴν ταχύτητα τῶν ἐνεργειῶν ;
Προσκοπία

[Μ' — 536]

Σκυριανόπουλο: ἡ σύνταξις κατὰ τὸ
Σ... νοούμενον!—Λεοντιδέα: ἀσχολεῖ-
σαι μὲ κομμώσεις ; !—Ἐθν. Ἰδεώδες.
ἔλαβε ;—Πανζουρλισμέ, σάν... μανι-
τάρι!—Μορφέα, κ' ἀπ' ὅσους δὲν ἔλα-
βαν ; ..

ΑΓΙΣ

[Μ' — 537]

ΠΑΝΖΟΥΡΛΙΣΜΟΣ
Προκηρύσσουμε διαγωνισμό γραμ-
ματοσῆμων. Συμμετοχὴ εἰσπραχθεὶς διὰ δέ-
κα γραμματοσῆμων.— Προθεσμία: τέλος
Αὐγούστου—Διεύθυνσ. Γ. Ποταμιάνου,
Βαλασμάωνος 2, Ἀθήνας, διὰ τὴν

[Μ' — 538]

«ΠΑΝΖΟΥΡΛΙΣΜΟΝ»
Προκηρύσσουμε διαγωνισμό γραμ-
ματοσῆμων. Συμμετοχὴ εἰσπραχθεὶς διὰ δέ-
κα γραμματοσῆμων.— Προθεσμία: τέλος
Αὐγούστου—Διεύθυνσ. Γ. Ποταμιάνου,
Βαλασμάωνος 2, Ἀθήνας, διὰ τὴν

[Μ' — 539]

Ἀγι, μὴν εἶσαι δξύθυμος !!!
Ἀραμῆς—Ρασπουτίν

[Μ' — 540]

Ἀπὸ τῶν τοῦ Μπελδιντέρε, ὠρισμένων
Κανένα ψευδώνυμο δὲν ὑπῆρξε τόσο
ΨΕΥΔ(ώνυμο)—ἐν συγκρίσει πρὸς τὴν
πραγματικὴν μορφήν τοῦ κατόχου—ὅσο τὸ
δικό σου !!—Σκυριανόπουλο, «Διαπλάσο-
πειραματικόπουλο» — «Γερομωραΐτης» —
«Καρραπολλωνιδέωδες» ! Θυμάσαι, πρω-
τοτυπότητα... οἰκονομολογικὸ σύστημα !!

ΕΘΝΙΚΟΝ ΙΔΕΩΔΕΣ

[Μ' — 541]

Προκηρύσσω τριδραχμὸν διαγωνισμὸν
τοπείων. Βραβεῖα ἐκλεκτά. Δ/σις:
Φαρμακτεὸν Παϊπέτη, Κέρκυρα

Φαλακας

[Μ' — 511]

Ἀλληλογραφῶ μὲ ἀγόρια. Οὐδεμίαν ἀπο-
κάλυψιν μ' ἐνδιαφέρει. Φαλακας

[Μ' — 542]

Τρισητάρατε, ἀπαραίτητος ὁ ὀφθαλ-
μίατρος !!

Γιλόγια